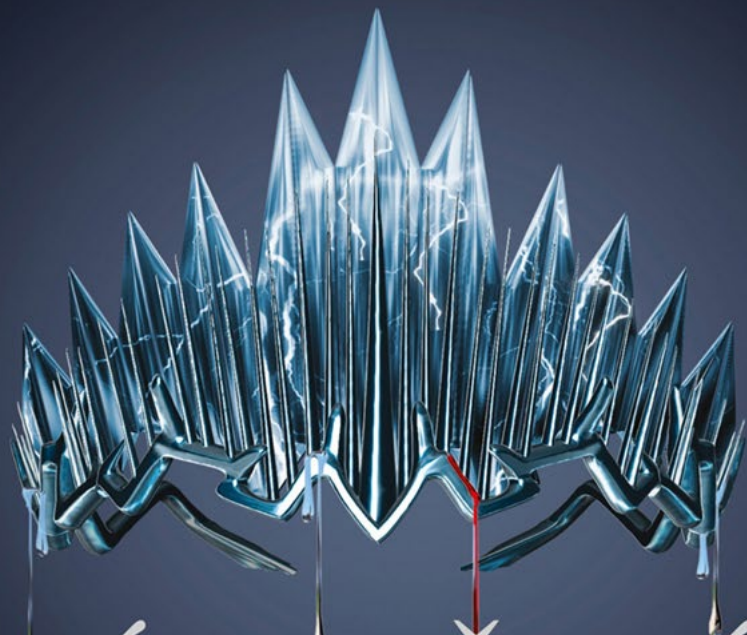

VICTORIA AVEYARDOVÁ

VÁLEČNÁ
SMRŠŤ

POVSTÁNÍ ZA ÚSVITU

COO
BOO

Válečná smršť

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Victoria Aveyardová
Válečná smršť – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VICTORIA AVEYARDOVÁ

VÁLEČNÁ
SMRŠŤ

COO
BOO

Mým rodičům, mým přátelům, mně i vám

KAPITOLA 1

Mare

Dlouhou chvíli jsme se topili v tichu.

Všude kolem nás zívalo Corvium plné lidí, ale přesto jakoby prázdné.

Rozděl a panuj.

Bylo to jednoznačné, naprosto jasné. Farley s Davidsonem na mě hleděli se stejným odhodláním, které jsem měla v očích i já.

Cal pravděpodobně netušil, že Šarlatová hlídka ani Montfort nemá v nejmenším úmyslu ponechat mu jakoukoli korunu, kterou se mu podaří urvat. Ale nejspíš mu na ní záleželo víc než na názoru jakéhokoli Rudého. Nejspíš bych mu už ani neměla říkat Cal.

Tiberias Calore. Král Tiberias. Tiberias sedmý.

S tím jménem se narodil a také ho nosil, když jsem se s ním poprvé setkala.

Zlodějka, tak říkal pro změnu on mně. Protože to bylo zase mé jméno.

Kéž bych jen uměla tu poslední hodinu vymazat z paměti. Vrátit se zpět, aspoň na chvíli. Trochu zaváhat, zaškobrtnout, vychutnat si o vteřinu delší pocit toho zvláštního klidu, kdy jsem necítila nic než bolest

v unavených svalech a napravených kostech. To prázdno, které člověka zaplaví, když opadne hladina adrenalinu z boje. Jistotu jeho lásky a podpory. Přestože mi zlomil srdce, nedokážu ho za jeho volbu nenávidět. Vztek na něj dostanu až později.

Farley vypadala ustaraně. Zvláštní. Od Diany Farleyové jsem byla zvyklá spíš na chladné odhodlání nebo rudý hněv. Když si všimla, jak se na ni dívám, ušklíbla se.

„Podám o Calově rozhodnutí zprávu velení,“ přerušila napjaté ticho. Řekla to tak tiše a opatrně. „*Jenom* velení. Nechám to vzkázat po Adě.“

Premiér Montfortu souhlasně přikývl. „Dobrá. Myslím, že generálové Buben a Labuť s tímto vývojem událostí možná předběžně počítali. Sledují královnu Lerolanovou od té doby, co vstoupila do hry.“

„Anabel Lerolanová se u Mavenova dvora vyskytuje docela dlouho, minimálně pár týdnů,“ poznamenala jsem. Hlas se mi z nějakého důvodu nechvěl. Má slova zněla klidně a důrazně. Musela jsem působit silně, přestože jsem se tak necítila. Přestože to byla lež, dobře posloužila. „Nejspíš vám bude moct poskytnout daleko víc informací, než kdy dokážu já.“

„Pravděpodobně,“ přikývl zamyšleně Davidson a zadíval se do země. Ne proto, že by něco hledal, ale proto, že se soustředil. Jako by se mu na zemi před očima rodil nový plán. Trnitá cesta, jíž nebude snadné projít, to by bylo jasné i děcku. „Právě proto se tam nahoru budu muset vrátit,“ řekl téměř omluvně. Jako bych se na něj měla vztekat za to, že dělá, co musí. „Mějte oči a uši otevřené, platí?“

„Oči a uši otevřené,“ zopakovaly jsme s Farley jednohlasně, což nás obě překvapilo.

S těmi slovy se vydal uličkou pryč. Od zářivě šedých vlasů se mu odrážely paprsky slunce. Dal si záležet na tom, aby se po bitvě pořádně umyl. Smyl ze sebe všechen prach i pot a zakrvácenou uniformu vyměnil za novou. Aby vypadal jako obvykle. Klidně, rozumně a tak ně-

jak zvláště obyčejně. Moudré rozhodnutí. Stříbrní obětují tolik času a energie úpravě zevnějšku kvůli té falešné pýše pramenící z nave-nek viditelné moci a síly. A žádní to nedělali tak moc jako král Samos a jeho rodina ve věži nad námi. Vedle Vola, Evangeliny, Ptolema a té syčící zmijí královny si Davidsona člověk skoro ani nevšiml. Kdyby chtěl, mohl by splynout s prostředím. *Nevšimnou si ho. Nevšimnou si nás.*

Rozechvěle jsem se nadechla, polkla a přinutila se vzít na vědomí i svou následující myšlenku. *Nevšimne si nás ani Cal.*

Tiberias, vynadala jsem si tiše, sevřela jednu pěst a zaryla si nehty do kůže, až to zabořilo. *Říkej mu Tiberias.*

Teď po obléhání mi černé zdi Corvia najednou přišly podivně ti-ché a holé. Odtrhla jsem oči od vzdalujícího se Davidsona a zadívala se na nižší hradby obklopující srdce opevněného města. Mrazivá sněhová bouře i tma dávno zmizely. Jako by najednou všechno kolem vypada-lo tak nějak menší. Ne až tak impozantní. Tímhle městem v minulosti pocházely tisíce Rudých vojáků, většina z nich na pochod vstříc jisté smrti v zákopech. A teď to jsou právě oni, kdo střeží hradby, ulice i brá-ny. Dnes Rudí sedí vedle Stříbrných králů a společně diskutují o vál-ce. Několik vojáků s rudými šátky pochodovalo po ulicích sem tam. Neustále v pozoru, neustále s prsty na spouštích dávno osvědčených zbraní. Šarlatovou hlídku nikdo nenachytá nepřipravenou. Nicméně až k takové nervozitě důvod neměli, aspoň ne teď. Mavenovy armády se daly na ústup, a dokonce ani Volo Samos neměl dost kuráže na to, aby se pokusil napadnout Corvium zevnitř. Ne teď, když Hlídku potřebu-je, když potřebuje Montfort, když potřebuje nás. A zejména ne dokud je tu Cal – *Tiberias, ty huso!* – se všemi těmi svými prázdnými žvásty o rovnosti. Volo ho potřebuje stejně jako nás. Potřebuje jeho jméno, jeho korunu a navíc i jeho zatracenou ruku, aby ho mohl oženit se svou zatracenou dcerou.

Tváře mi hořely. Styděla jsem se, že žárším. To, že o něj přijdu, by mi přece nemělo dělat žádné vrásky. Nemělo by mě to trápit stejně jako

strach ze smrti nebo z toho, že válku prohrájeme a vše, pro co jsme pracovali, přijde vniveč. Jenže to tak je a nemůžu s tím dělat nic jiného, než se tu bolest pokusit snést.

Proč jsem mu vlastně neřekla ano?

Obrátila jsem se k jeho návrhu zády. Zády k němu. Vnitřně rozervaná další zradou. Nejen tou jeho, ale i tou, které jsem se dopustila sama. Když jsme si řekli *miluju tě*, učinili jsme slib, který jsme oba porušili. Protože ta slova mají znamenat: *Volím si tě nade vším. Protože tě chci víc. Potřebuju tě, pořád. Nemůžu bez tebe žít. A udělám cokoli, aby se naše životní cesty nerozešly.*

Jenže to on nedokázal a nedokážu to ani já.

Znamenám pro něj míň než koruna a on pro mě znamená míň než mé poslání.

A daleko, daleko míň než strach, který mám z další klece. *Královna*, tak to řekl, tak mi nabízel nedosažitelnou korunu. Udělal by ze mě svou královnu, kdyby se mu podařilo Evangelinu odsunout stranou, znovu. Jenže já už dobře vím, jak život z takové perspektivy vypadá. A nehodlám si tu zkušenost prožívat znovu. Ačkoli Cal není Maven, trůn je pořád trůn. Stále lidi mění k horšímu.

Ale byl by to nevšední osud. Cal se svou korunou, jeho královna z rodu Samosů a já. Nemohla jsem si pomoci, jedna malá část mého já si přála, abych mu řekla ano. Bylo by to tak snadné. Dalo by mi to šanci konečně vydechnout, ustoupit do pozadí, *vyhrát*. A užívat si světa, o kterém se mi nikdy ani nesnilo. Zajistit ten nejlepší možný život i mé rodině. Zajistit nám všem bezpečí. A zároveň i šanci zůstat s ním. Stát Calovi po boku. Rudá dívka zavěšená do rámě Stříbrného krále. S mocí změnit celý svět. Zabít Mavenu. Spát bez nočních můr a žít beze strachu.

Musela jsem se pořádně kousnout do rtu, abych takové myšlenky zaplašila. Byly tak svůdné. Téměř jsem chápala, proč se Cal rozhodl, jak se rozhodl. Dokonce i rozervaní na kusy se jeden pro druhého hodíme.

Vtom se ale Farley pohnula a konečně mě z té spirály vytrhla. Povzdychla si, opřela se o stěnu uličky a založila si ruce na prsou. Ona se na rozdíl od Davidsona s převlékáním neobtěžovala. Ovšem její uniforma na tom nebyla tak špatně jako ta moje, neměla ji až tak zablácenou a špinavou. Nicméně do černa zaschlou stříbrnou krev byste na ní samozřejmě našli. Od narození Clary uběhlo jen pár měsíců a Farley hrdě nosila zbývající přebytečná kila. Ať už před chvílí cítila jakýkoli soucit, teď ho nahradil hněv, který jí sršel z modrých očí. Nemířil ale proti mně. Dívala se do nebe, k věži tyčící se nad námi. Tam, kde právě zasedala zvláštní rada Rudých a Stříbrných, která se snažila rozhodnout o naší budoucnosti.

„Viděla jsem ho tam.“ Ani nečekala, že se zeptám koho. „Stříbrný vlasy, tlustej krk, směšná zbroj. A pořád ještě dýchá, přestože Shadeovi probodl srdce.“

Když jsem pomyslela na Ptolema Samose, zaryla jsem si nehty do dlaně ještě silněji. Princ z Riftu. Vrah mého bratra. Najednou se ve mně probudil stejný hněv jako ve Farley. A srovnatelné zahanbení.

„Ano.“

„Protože ses dohodla s jeho sestrou. Tvoje svoboda za jeho život.“

„Za mou pomstu,“ zamumlala jsem. „A ano, dala jsem Evangelině slovo.“

Farley znechuceně vycenila zuby. „Slib nějaké Stříbrné. Ten má ještě menší cenu než popel.“

„Ale pořád je to slib.“

Farley zachroptěla jako raněné zvíře, narovнала široká ramena a obrátila se k věži čelem. Říkala jsem si, jak strašně se asi musí ovládat, aby tam nenakráčela a nevyrvála Ptolemovi oči z lebky. Kdyby se to rozhodla udělat, nebránila bych jí. Spíš bych se na to běžela podívat.

Nepatrně jsem uvolnila pěst a bolest trochu ustoupila. Tiše jsem udělala krok směrem k ní. Pak jsem ještě na zlomek vteřiny zaváhala,

ale nakonec jsem jí položila ruku na rameno. „Slib, který jsem dala já. Ne ty. Ne nikdo jiný.“

To ji poněkud uklidnilo, přestala se tolik mračit a naopak se trochu potměšile ušklíbala. Pak se ke mně obrátila. Její modré oči v záři slunce jasně zářily. „Myslím, že by ses líp uplatnila v politice než ve válce, Mare.“

Smutně jsem se pousmála. „Politika a válka jsou jedno a to samé.“ Těžká lekce, kterou jsem snad už konečně pochopila. „Myslíš, že to dokážeš? Že ho můžeš zabít?“

Kdysi bych čekala, že kdybych jen naznačila opak, odhodlaně a sebejistě si odfrkne. Farley je tvrdá žena s ještě tvrdší slupkou. Je tím, čím musí být. Ale něco, nejspíš Shade a rozhodně Clara, to pouto, které odteď sdílíme, mi dovolovalo pohlédnout i kousek za její jako skála pevný zevnějšek. Malinko zaváhala.

„Nevím,“ zamumlala. „Ale nikdy se na sebe nebo na Claru nebudu moct znovu podívat, pokud se o to aspoň nepokusím.“

„To ani já ne, pokud dopustím, že bys při tom pokusu měla přijít o život,“ řekla jsem a stiskla jí paži. „Ale prosím, nedělej žádný hlouposti.“

Farley se znovu ušklíbala, dokonce na mě mrkla. „Odkdy dělám nějaký hlouposti, Mare?“

Když jsem se na ni podívala, projela mi jizvami na krku vlna bolesti. Málem jsem na ně už zapomněla. Utrpení, které mi způsobovaly, bylo ve srovnání se vším ostatním úplně titěrné. „Jen si říkám, kde to skončí,“ hlesla jsem. Doufala jsem, že chápe, co tím myslím.

Farley zavrtěla hlavou. „Neumím ti odpovědět na otázku, na kterou existuje příliš mnoho odpovědí.“

„Myslím to se Shadem. Ptolemus. Zabiješ ho, ale co pak? Pak Evangelina zabije tebe? Nebo Claru? A já za to zabiju ji? A takhle to půjde dál až do nekonečna?“ Smrt mi rozhodně není cizí, ale tohle jako by bylo jiné. Předvídané konce. To je něco, v čem se vyžívá Maven, ne my.

Přestože Farley dala Ptolema na seznam odsouzených už dávno, ještě když jsem se světem producírovala jako Marina z rodu Titanosových. To ale bylo pro Hlídku. Pro naši věc, nejen pro slepou krvavou pomstu.

Vytřeštila na mě své neskutečně modré oči. „Takže ty po mně chceš, abych ho nechala žít?“

„Samozřejmě že ne,“ skoro jsem vyštěkla. „Já nevím, co chci. Ani nevím, o čem mluvím.“ Slova se mi pletla. „Ale pořád ještě snad můžu přemýšlet, ne? Víím, co s člověkem a s lidmi kolem něj umí udělat vztek a pomstychtivost. A hlavně nechci, aby Clara vyrůstala bez matky.“

Farley se ke mně bryskně otočila zády, ale ne dost rychle, abych si nevšimla, že se jí oči zalily slzami. Slzami, které nikdy nepřetekly přes okraj. Trochu se ošila, aby mě odehnala.

Ale já se nedala. Nesměla jsem. Protože tohle musela slyšet. „Už přišla o Shadea, a kdybych si měla vybrat mezi pomstěním smrti jejího otce a tím, že bude moct žít s matkou, víím, co bych zvolila.“

„Když už mluvíme o tom vybírání a rozhodování,“ procedila, aniž by se na mě podívala, „tak jsem na tebe pyšná za to, jak ses rozhodla.“

„Neodbíhej od tématu, Farley.“

„Copak jsi mě neslyšela, blýskající holčičko?“ Popotáhla, přinutila se k úsměvu a otočila se ke mně. Měla dost rudou tvář. „Říkala jsem, že jsem na tebe pyšná. Tak si to někam napiš. Ať si to zapamatuješ. Protože to už nejspíš nikdy neuslyšíš.“

Temně jsem se uchichtla. „Fajn. A za co že to na mě vlastně jsi pyšná?“

„No, krom toho, že se mi líbí tvůj styl oblékání,“ řekla a smetla mi z ramene trochu zaschlé krve, „a samozřejmě oceňuju i to, jaký jsi klidáš a pohodář...“

Zase jsem se uchichtla.

„... jsem na tebe pyšná i proto, že víím, jaký je ztratit člověka, kterého miluješ.“ Tentokrát stiskla paži ona mně. Nejspíš proto, abych jí neutekla od rozhovoru, na který jsem nebyla připravená.

Vyber si mě, Mare. Ta slova nebyla stará ještě ani hodinu. Neustále mě pronásledovala.

„Bylo to jako zrada,“ zašeptala jsem.

Zírala jsem Farley na bradu, abych se jí nemusela podívat do očí. Ta jizva táhnoucí se jí u levého koutku úst byla skutečně hluboká. Trochu jí ho stahovala dolů. Čistý řez. Nožem. Když jsem se s ní poprvé setkala, tehdy u Willa Whistlea u plamínku modré svíčky, ještě ji neměla.

„Z jeho strany. Tak jistě...“

„Ne. Ne z jeho strany.“ Přes Slunce na nebi skryl mrak, který nás zahalil stíny. Letní vánek mi najednou připadal zvláště studený. Až mi přeběhl mráz po zádech. Úplně instinktivně jsem zatoužila po Calovi a jeho hřejivé přítomnosti. S ním mi nikdy nebyla zima. Při myšlence na to, k čemu jsme se oba otočili zády, se mi zvedl žaludek. „On mi toho sice spoustu nasliboval,“ řekla jsem, „ale já jemu taky. A já ty sliby taky porušila. A i on navíc musí dodržet spoustu dalších slibů. Slib, který dal sobě, svému mrtvému otci. Korunu miloval dřív než mě, ať už o tom ví nebo ne. A věří, že nakonec tím dělá správnou věc pro nás pro všechny. Jak mu to můžu klást za vinu?“

Přinutila jsem se Farley zadívat do očí. Hledala jsem v nich, ale neměla pro mě žádnou odpověď. Minimálně ne žádnou, která by se mi líbila. Sice se kousla do rtu, aby dokázala udržet jazyk za zuby, ale nefungovalo to.

Nakonec si odfrkla, přestože se snažila být jemná. Jenže se neuměla nenaježít. „Neomlouvěj se tu za to, čím je.“

„To ani nedělám.“

„Mně to tak dost zní,“ povzddechla si vyčerpaně. „Jiný král je pořád král. A Cal je sice trouba, ale tohle ví i on.“

„Možná by to tak ale bylo správné i pro mě. Pro Rudé. Kdo ví, čeho by mohla dosáhnout Rudá královna?“

„Téměř ničeho, pokud vůbec něčeho,“ prohlásila chladně Farley. „Jakákoli šance na změnu, která by mohla vzejít z toho, že by sis na

hlavu nasadila korunu, by byla příliš malá a měla by příliš krátkého trvání. A šla by vzít až příliš snadno zpátky,“ dodala trochu jemněji. „Brzy by bylo po všem. A vše, čeho jsme dosáhli, by zemřelo spolu s tebou. Nevykládej si to špatně, ale svět, který chceme vybojovat, nás musí přežít.“

Pro ty, kteří přijdou po nás.

Farley se mi zadívala do očí tím svým téměř nadlidsky intenzivním pohledem. Clara má Shadeovy oči, ne její. Medové, ne modré. V čem všem asi bude po Shadeovi a v čem po Farley?

Vítr se jí prohnal čerstvě zastřiženými vlasy, které při zatažené obloze nazlátle zářily. Pod všemi těmi jejími jizvami se skrývalo stále ještě mládě, jen další dítě v ničivé válce. Viděla horší věci než já. Udělala toho daleko víc než já. Taky daleko víc trpěla a musela daleko víc obětovat. Matku, sestru, mého bratra i jeho lásku. Představu o sobě jako o ženě, kterou si jako malá vysnila. O to vše přišla. Jestli dokáže v boji pokračovat ona, musím to zvládnout taky. Přestože se spolu často hádáme, věřím jí. A její slova útěchy byla sice nečekaná, ale pomohla mi. Už jsem se příliš dlouho hádala sama se sebou. Tak dlouho, že mi z toho začíná být špatně.

„Máš pravdu,“ řekla jsem a něco ve mně se zlomilo. A sen o Calovi se konečně rozplynul ve tmě, aby se už nikdy nevrátil.

Nebudu Rudou královnou.

Farley mi stiskla rameno tak, až mě to skoro zbolelo. Přestože mě léčitelé dali dohromady, byla jsem ještě celá polámaná a Farley má velice silný stisk. „A krom toho,“ poznamenala, „ty by ses na trůn stejně nedostala. To řekli král Riftu a královna Lerolanová úplně jasně. Byla by to ona, Evangelina.“

Tomu jsem se málem zasmála. Evangelina Samosová dala své pocity všem jasně najevo. Divné, že si toho Farley nevšimla. „Ne, jestli s tím bude moct něco udělat.“

„Cože?“ nechápala.

„Vidělaš přece, co udělala. Jak vás provokovala.“ Ta vzpomínka byla ještě čerstvá. Předě všemi zavolala na Rudou služku, pak roztránila ten pohár a přinutila ji to uklidit, jen tak ze sportu. Jen aby naštvála každého Rudého v místnosti. Nebylo těžké uhádnout, proč to udělala nebo čeho doufala, že tím dosáhne. „Nechce mít s touhle aliancí nic společného. Ne když to znamená, že by se musela provdat za... za Tiberiase.“

Farley vypadala pro jednou překvapeně. Zaraženě a zároveň zvědavě zamrkala. „Ale takhle se vrátila zpět na začátek. Myslela jsem... ne že bych chtěla předstírat, že rozumím tomu, proč se Stříbrní chovají, jak se chovají, ale...“

„Teď už je Evangelina princeznou sama o sobě. Všechno, co kdy chtěla, už má. Takže bych neřekla, že se chce vrátit k tomu, že má někomu patřit. Nic jiného pro ni jejich zasnoubení neznamenalo. Ani pro něj,“ dodala jsem posmutněle. „Šlo jen o upevnění moci. Moci, kterou teď už má. Nebo,“ tady jsem trochu znejistěla, „nebo moci, o kterou už nestojí.“ Vzpomněla jsem si na čas, který jsem s ní strávila v Ohnivém paláci. Ulevilo se jí, když si Maven vzal místo ní Iris Cygnetovou. A nejen proto, že Maven je zrůda. Myslím, že taky proto... že existuje někdo, na kom jí záleží daleko víc. Víc než na ní samotné nebo na Mavenově koruně.

Elane Havenová. Když proti němu jejich rod povstal, vzpomínám si, že ji Maven nazval její děvkou. Na zasedání rady jsem Elane sice neviděla, ale většina Havenů podporuje Samose a spojila se s nimi. Všichni jsou to stíny, takže když si nepřejí být viděni, nejsou. A Elane tam tudíž klidně mohla celou dobu sedět, aniž bych si jí všimla.

„Ty myslíš, že by se mohla pokusit postavit se otcově vůli? Kdyby mohla?“ Farley se tvářila asi jako kočka, které se právě podařilo chytit k večeri obzvlášť tlustou myš. „Kdyby jí třeba někdo... pomohl?“

Cal se koruny pro lásku nevzdal. Ale jestli by to udělala Evangelina?

Něco mi říkalo, že možná ano. Všechny ty její pletichy, tichý odpor, balancování na ostří nože.

„Je to možné.“ Ta slova pro nás obě najednou získala další rozměr. Větší váhu. „Rozhodně sleduje vlastní cíle. Což by pro nás mohla být malá výhoda.“

Farley se na tváři objevil stín skutečného úsměvu. A přes všechny zkušenosti, které jsem už získala, se ve mně opět zrodila jiskřička naděje. Farley mi poklepala prsty na paži a usmála se ještě víc.

„No, Barrowová, zapiš si to znova. Jsem na tebe zatraceně pyšná.“

„Čas od času se hodím.“

Farley se zasmála, pustila mě a pokynula mi, abych šla za ní. Široká cesta na konci úzké uličky se lákavě leskla v záři paprsků letního slunce, které rozpouštěly poslední zbytky sněhu. Ale já zaváhala. Nechtěla jsem opouštět bezpečí temného rohu. Svět čekající venku mi stále ještě přišel příliš veliký. Centrum Corvia i s věží uprostřed už čekalo. Rozechvěle jsem se nadechla a přinutila se pohnout. První krok mě úplně bolel. A stejně tak druhý.

„Nemusíš se tam vracet,“ řekla mi Farley, zpomalila a zadívala se k věži. „Dám ti vědět, jak se to vyvíjí. Davidson a já to zvládneme.“

Představa, že se tam vrátím, že tam budu tiše sedět, zatímco mi Tiberias bude vše, čeho jsme kdy dosáhli, cupovat před očima... Nevím, jestli to unesu. Ale musím. Protože vidím věci, kterých si ostatní nevšimnou. Vím věci, které ostatní nevědí. Musím se tam vrátit. Pro naši věc.

A kvůli němu.

Nemůžu popřít, jak moc se za ním chci vrátit.

„Chci vědět všechno, co víš ty,“ zašeptala jsem Farley. „Všechno, co Davidson plánuje. Do ničeho už se nechci vrhnout poslepu.“

Farley okamžitě souhlasila. Snad až příliš rychle. „Jistě.“

„Jsem vaše. Udělám cokoli, co budeš chtít. Pod jednou podmínkou.“

„Jakou?“

Znovu jsem zpomalila a Farley taky. „Že zůstane naživu. Až to všechno skončí.“

Farley se na mě zmateně zadívala.

„Zničte jeho korunu, svrhněte trůn, roztrhejte jeho monarchii na kusy,“ vysvětlila jsem a zatvářila se co nejodhodlaněji. Blesky, které mi kolují v žilách, se hned probudily a chtěly ven. „Ale Tiberias zůstane žít.“

Farley se zhluboka nadechla a narovnal se do své plné výšky. Jako by mě měla přečtenou. Jako by mi viděla až do nedokonalého srdce. Ale stála jsem si za svým. To právo jsem si vydobyla.

„To ti nemůžu slíbit. Ale pokusím se o to. Rozhodně se o to budu snažit, Mare.“

Aspoň mi nelhala.

Cítila jsem se rozpolceně. A trápila mě jedna otázka. Že přesně to možná bude další rozhodnutí, které budu muset učinit. Jeho život za naše vítězství. Netuším, pro co se rozhodnu, jestli na to jednou přijde. Nevím, kterou stranu zradím. A to mě bolí, hluboko, tam, kde to nikdo nevidí.

Nejspíš o tom ten jasnovidec mluvil. Jon toho moc neřekl, ale všechna jeho slova měla přesně vypočítaný význam. A přestože zoufale nechci, nejspíš se budu muset smířit s osudem, který mi předpověděl.

Povstat.

A povstat sama.

Dlažební kostky, po nichž jsem kráčela, jako by se pode mnou vlnily. Znovu se zvedl vítr, tentokrát západní. Nesl s sebou nezaměnitelný pach krve. A mně se to najednou všechno znovu vybavilo a chtělo se mi zvracet. Obléhání. Všechna ta těla. Krev na obou stranách. Jak mi ten tuháč jediným stiskem ruky zlomil zápěstí. Sražené vazy, kusy masa odletující z těl obětí detonátorů, vnitřnosti i odštěpky kostí. V bitevní vřavě se od toho všeho dá snadno oprostít. Je to dokonce třeba. Strach by mě akorát zabil. Jenže teď už ne. Teď se mi srdce rozbušilo třikrát rychleji a všude na těle mi vyrašil studený pot. Přestože jsme přežili a navíc zvítězili, hrůznost ztrát mi v duši způsobila hluboké jizvy.

Pořád je cítím. Cítím smažící se nervy všech, jimž tělem projely jiskry mých blesků. Mám je před očima jako úzké zářivé větve, každou jinou a zároveň všechny stejné. Tolik, že je ani nejde spočítat. V rudých i modrých uniformách, Nortané i Ježeřané. Všichni Stříbrní.

Aspoň doufám.

Ta možnost mě zasáhla nečekaně jako rána do břicha. Maven Rudé využil jako živé štíty nebo střelivo už vícekrát. Ani jsem na to nepomyslela. Nikdo z nás. Nebo ostatní možná ano, ale bylo jim to jedno? Davidson, Cal, možná dokonce i Farley – pokud věřila, že výsledek bude stát za to?

„Hej,“ zamumlala Farley a chytila mě za zápěstí. Jakmile jsem její dotek ucítila, trhla jsem sebou. Její prsty mě objaly jako pouta. Ihned jsem se jí vytrhla a varovně zavrčela. Vzápětí jsem ale zrudla hanbou, že takhle ještě pořád reaguju.

Farley trochu couvla a zvedla obě dlaně do vzduchu. Tvářila se sice překvapeně, ale ne vyděšeně ani jako že mě soudí. Ani lítostivě. Že bych v jejích očích zahlédla porozumění? „Promiň,“ omluvila se rychle. „Zapomněla jsem.“

Nepatrně jsem přikývla a schovala si ruce do kapes, abych skryla rudé jiskry, které se mi roztančily kolem konečků prstů. „To je dobrý, o nic nej...“

„Já vím, Mare. Tohle se stává, když člověk konečně na chvíli zpomalí. Tělo zase začne vnímat víc. A někdy je toho pak najednou prostě příliš. Není za co se stydět,“ řekla a ukázala za věž. „Není ani ostuda jít si občas trochu odpočinout. Kasárna jsou tam...“

„Bojovali s námi i Rudí?“ přerušila jsem ji a ukázala směrem k bitevnímu poli a zborceným vnějším hradbám Corvia. „Poslali na nás Maven a Ježeřani i Rudé vojáky?“

Farley zaskočeně zamrkala. „Pokud vím, ne,“ odpověděla nakonec s úzkostí v hlase. Ani ona si nebyla jistá. Sama to raději nechtěla vědět. Ani já ne. Nemusela bych pravdu unést.

Otočila jsem se a rychle zamířila k věži, takže Farley projednou musela dohánět mě. Znovu mezi námi zavládlo ticho, tentokrát přetékající vztekem a hanbou. Mučila jsem samu sebe, abych si tu bolest a znechucení zapamatovala. Protože přijdou další bitvy. A zemřou další lidé, bez ohledu na barvu krve. Taková už je válka. Taková je revoluce. Do našich bojů se připeletou další lidé. Kdybych na tyhle zapomněla, znovu bych je tím odsoudila k smrti. Nejen je, ale i ty, kteří se pod palbou ocitnou příště.

Když jsme stoupaly po schodech vzhůru do věže, měla jsem stále ještě ruce schované v kapsách a zaťaté v pěst. A do jedné z nich mě píchala drobná náušnice s malým rudým kamínkem. Měla bych ji vyhodit z okna. Jestli je něco, na co bych zapomenout měla, pak je to on.

Jenže se s ní nedokážu rozloučit.

Do zasedacího sálu jsme se spolu s Farley vrátily bok po boku. Snažila jsem se ihned přepnout do svého obvyklého módu, pozorovat, všechno si zapamatovat, hledat ve vyřčených slovech trhliny, pátrat po tajemstvích a lžích v tom, co zůstane nevyřčeno. To byl můj cíl. Něco, na co jsem se mohla soustředit. Došlo mi, proč jsem se sem tak moc chtěla vrátit, ačkoli jsem měla plné právo někam zhrzeně utéct.

Ne proto, že by ta schůzka byla důležitá. Ne proto, že bych mohla být užitečná.

Ale proto, že jsem sobecká, slabá a vyděšená. Protože nedokážu být jen sama se sebou. Ještě ne.

A tak jsem se posadila, zaposlouchala a pozorovala.

Ale přesto jsem na sobě cítila pohled jeho očí.

KAPITOLA 2

Evangelina

Bylo by tak snadné ji zabít.

Mezi černými, rudými a oranžovými drahokamy na krku Anabel Lerolanové se proplétal řetízek z růžového zlata. Stačil by jediný pohyb a mohla bych té detonátorce podříznout hrdlo a nechat ji i celý ten její plán vykrvácet. Skoncovat s jejím životem i mým zaslíbením Calovi teď a tady, přede všemi. Před matkou, před otcem i před Calem. A to se nezmiňuju o těch Rudých kriminálnících a cizích bláznech, se kterými jsme nějakým nedopatřením osudu skončili u jednoho jednacího stolu. Ovšem ne před Barrowovou. Ta se ještě nevrátila. Nejspíš někde brečí pro svého ztraceného prince.

Jenže to by samozřejmě znamenalo další válku, protože naše už tak dost křehká aliance by se tím okamžitě rozpadla. Dokázala bych to udělat? Vyměnit loajalitu za štěstí? Stydím se už jen za to, že si takovou otázku vůbec kladu, dokonce i takhle tiše, jen sama pro sebe.

Ta stará ženská musela můj pohled vycítit, protože se na mě na vteřinu zadívala a věnovala mi nepřehlédnutelný úšklebek. Pohodlně se uvelebila ve svém křesle, ze kterého přetékal její rudočernooranžové šaty.

Oblékla barvy Calorů, ne Lerolanů. Jednoznačně dávala najevo, komu je loajální.

Zachvěla jsem se, sklopila zrak a soustředila se místo ní na své ruce. Během bitvy jsem si ošklivě zlomila nehet. Jemně jsem dýchla na jeden ze svých titanových prstenů a vytvořila si z něj dráp, který mi zlomený nehet zakryl. Pak jsem jím zatukala na loketní opěrku trůnu, čistě jen abych matku trochu pozlobila. Koutkem oka po mně vrhla vražedným pohledem, jinak na sobě nelibost znát nedala.

Fantazírovala jsem o tom, jak vraždím Anabelu, příliš dlouho, takže jsem ztratila přehled o tom, co se zrovna probírá. Naše počty se ztenčily. Zůstali jen vůdci našich spěšně sjednocených frakcí. Generálové, lordi, kapitáni a členové královských rodů. Nejdřív mluvil ten vůdce Montfortu, pak něco řekl otec, poté Anabel a pak zas to samé celé dokola. Všichni hovořili odměřeně a s falešnými úsměvy na rtech se oháněli prázdnými sliby.

Kéž by tu byla Elane. Měla jsem ji s sebou vzít. Stála o to. Vlastně mě o to prosila. Vždycky se snažila držet u mě, i tváří v tvář smrtelnému nebezpečí. Musela jsem se snažit, abych nezačala myslet na ty poslední chvíle, které jsme spolu strávily, na to, jak mi ležela v náručí. Je sice štíhlejší než já, ale má plnější křivky. Za dveřmi hlídal Ptolemus, aby nás nikdo nerušil.

„Dovol mi jít s tebou,“ zašeptala mi do ucha snad stokrát. Ale můj i její otec to zakázali.

To stačí, Evangelino.

Teď jsem se za to proklínala. Uprostřed toho chaosu by si jí nikdo ani nevšiml. Elane je koneckonců stín a propašovat někam neviditelnou dívku není těžké. Tolly by mi pomohl. Nebránil by své ženě v tom, aby nás doprovázela. Ne kdybych ho o to požádala. Jenže to jsem nemohla. Nejdřív bylo třeba vyhrát bitvu. Bitvu, o níž jsem si nebyla jistá, že ji vyhraje. A její život jsem riskovat nemohla. Je sice talentovaná, ale není to žádná válečnice. A uprostřed boje by mě jen

rozptylovala a akorát bych se o ni bála, což jsem si nemohla dovolit. Ale teď...

Tak dost.

Sevřela jsem prsty kolem opěrek trůnu. Strašně jsem si přála roztrhat na kusy to železo, z něhož byl. Doma ve Skalisku máme k dispozici mnoho řekněme terapeutických kusů kovu. Doma si můžu ničit, jak se mi zachce. Směřovat jakýkoli vztek do nekonečně se měnících tvarů soch, aniž bych si musela lámat hlavu s tím, co si o tom budou myslet ostatní. Jestlipak by se i tady v Corviu dalo najít nějaké klidné místo, kde bych mohla vybit frustraci? Jen díky naději, že ano, jsem si dokázala zachovat chladnou hlavu. Trochu jsem svým novým drápem škrábla do kovové opěrky trůnu. Tak tiše, že to zaslechla jen matka. Tady mi za to ale nemohla vynadat, ne před všemi členy téhle podivné rady. Pokud už tu musím sedět všem na odiv, můžu si snad užít těch pár výhod, které to obnáší.

Nakonec se mi podařilo odtrhnout myšlenky od Anabelina odhaleného hrdla i od nepřítomnosti Elane. Pokud chci přijít na to, jak se z otcova plánu vymotat, musím dávat pozor.

„Jejich armáda je na ústupu. Nemůžeme poskytnout silám krále Mavena čas na to, aby se přeskupily,“ prohlásil chladně otec. Ve vysokých oknech za jeho zády se leskly paprsky zapadajícího slunce, které pomalu mizelo v mracích na horizontu. Z krajiny zničené bojem se stále ještě kouřilo. „Akorát si líže rány.“

„Ten kluk už je někde v Kotli,“ zareagovala pohotově královna Anabel. *Kluk*. Mluvila o Mavenovi, jako by to nebyl její vnuk. To už nejspíš nikdy neuzná. Ne po tom, co dopomohl k vraždě jejího vlastního syna, krále Tiberiase. Maven není krev její, ale jen a pouze Elařina.

Pak se Anabel opřela o lokty a sepjala vrásčité ruce. Na prsteníčku se jí leskl zásnubní prsten, starý, ale stále zářící. Když nás tehdy všechny překvapila doma v Riftu, aby nám ohlásila, že se chystá podpořit svého vnuka, nevezala si na sebe kovového vůbec nic. To aby unikla našim

magnetronským smyslům. Zato teď se celá ověsila, jako by nás chtěla pokoušet, abychom její korunu nebo šperky použili proti ní. Všechno na ní bylo dokonale vypočítavé. Navíc sama nebyla beze zbraně. Dřív než se stala královnou, bývala válečnicí. Sloužila na frontě. Její dotek detonátorky je smrtící. Dokáže vyhodit do vzduchu věci i lidi.

Kdybych ji přestala nenávidět za to, do čeho mě nutí, obdivovala bych ji minimálně za tu oddanost.

„Touhle dobou už bude většina jeho sil za Panenskými vodopády a za hranicemi,“ dodala. „V Zemi jezer.“

„I jejich armáda je zraněná, i ta je stejně zranitelná. Měli bychom na ně udeřit, dokud můžeme, i kdybychom tím měli zlikvidovat jen zadní voj.“ Můj otec pohlédl z Anabel na jednoho z našich Stříbrných lordů. „Letecká flotila Larisů může do hodiny vzlétnout, mám pravdu?“

Generál Laris se pod otcovým pohledem celý naježil. Placatku měl dávno prázdnou a užíval si opojení z vítězství. Trochu si odkašlal. Z jeho dechu táhl alkohol přes celý sál. „Ano, Vaše Veličenstvo. Stačí váš rozkaz.“

Vtom ho přerušil hluboký hlas. „Pokud tak učiníte, postavím se proti tomu.“

První slova, která vyřkl od té doby, co se sem vrátil z hádky s Mare Barrowovou, Cal rozhodně nezhodil. Stejně jako jeho babička na sobě měl černé barvy lemované rudou. Dávno se převlékl z té vypůjčené uniformy, kterou oblékl do bitvy. Seděl vedle Anabel, protože se rozhodl zaujmout místo jejího krále. Po jeho levici seděl Julian z rodu Jacosů, po pravici právě královna z rodu Lerolanů. Všichni tři Stříbrní šlechtici s mocnou krví v žilách sešikovaní do jedné fronty. Působil jako král hodný naší podpory.

Za což jsem ho nenáviděla.

Cal mohl mé utrpení ukončit, mohl skoncovat s naším zaslíbením a odmítnout, když mu otec nabídl mou ruku. Jenže kvůli koruně byl ochotný zahodit i Mare a mě znovu uvěznit.

„Prosím?“ To bylo to jediné, co otec řekl. Je mužem mála slov a ještě méně otázek. Už jen slyšet, jak se ptá, mě znervóznilo.

Cal se tiše narovnal a vypjal široká ramena. Pak si opřel bradu o sepnuté dlaně a zamyšleně se zamračil. Vypadal tak nějak větší, starší, moudřejší. Ocítl se na stejném hřišti jako král Riftu.

„Řekl jsem, že se postavím proti rozkazu vyslat do akce leteckou flotilu nebo kteroukoli jinou ze složek naší koalice, aby pronásledovala našeho protivníka na nepřátelské území,“ zopakoval Cal klidně. Musím uznat, že i bez koruny vypadal jako král. Budil pozornost, respekt. Což se dalo čekat, protože přesně k tomu ho vychovali. A Cal byl v první řadě poslušným žákem. Jeho babička se sice jen trochu, ale upřímně pouсмála. Byla na něj pyšná. „Kotel je pořád minovým polem, doslova. A máme absolutní nedostatek zpravodajských informací, které by nás mohly dovést až na druhou stranu vodopádů. Mohla by to být past. Nebudu riskovat životy vojáků.“

„Celá tahle válka je jedno velké riziko,“ ozval se vedle otce Ptolemus. Narovnal se přitom ve svém trůnu úplně stejně jako předtím Cal. Zapadající slunce dodávalo jeho naolejovaným stříbrným vlasům nachový nádech, takže pod korunou doslova zářily. To samé slunce ale dodávalo na důstojnosti i Calovi, rozžhavovalo jeho zlaté oči do ruda a prodlužovalo jeho stín. Jeden ze druhého nespouštěli oči, jako by se navzájem měřili tak, jak se mezi sebou muži poměřují. *Všechno může být soutěž*, pouсмála jsem se sama pro sebe.

„Velice poučné, principi Ptoleme,“ odtušila Anabel suše, „ale Jeho Veličenstvo král Norty si je velice dobře vědom, co je to válka. A já s jeho hodnocením situace souhlasím.“

Takže už ho tituluje jako Jeho Veličenstvo. Nebyla jsem jediná, kdo se pozastavil nad její volbou slov.

Cal zaskočeně sklopil zrak. Brzy se ale ze svého překvapení vzpamatoval a odhodlaně stiskl čelisti. Jednou se takhle rozhodl. *A teď už nemůžeš couvnout, Calore.*

Premiér Montfortu Davidson, sedící za svým vlastním stolem, tiše přikývl. Bez té holky z Šarlatové hlídky a Mare Barrowové ho člověk snadno přehlédl. Skoro jsem na něj zapoměla.

„Souhlasím,“ řekl. Dokonce i jeho hlas byl dokonale neurčitý, bez jakéhokoli přízvuku. „I naše armády potřebují čas, aby se vzpamatovaly. A tato koalice potřebuje čas...“ odmlčel se a zamyslel. Pořád ještě nedokážu z jeho výrazu nic vyčíst, což mě neskutečně vytáčí. Jestli pak by se přes jeho mentální obranu dostal aspoň nějaký našeptávač? „... čas, aby dospěla k rovnováze.“

Matka není takový stoik jako otec, takže toho novokrevného vůdce probodla svým černým pohledem. Její had ji napodobil a na premiéra zamrkal. „To skutečně nemáme žádné informace? Copak za hranicemi nemáme žádné zvědy? Odpusťte mi, pane, ale žila jsem v domněnku, že Šarlatová hlídka...“ ta slova málem vyprskla, „má jak v Nortě, tak u Jezeřanů rozvinutou špionážní síť, které přeci musí jít využít, pokud se Rudí v sobě samých a ve své síle nemýlí.“ Z jejích slov kapalo znechucení jako jed z hadích zubů.

„Naši operativci fungují dobře, Vaše Výsosti.“

Rudá generálka, ta blondatá holka, co se v jednom kuse posměšně ušklíbala, vpadla dovnitř s Mare Barrowovou v patách. Obě se ode dveří vydaly rovnou k Davidsonovi, rychle a tiše, jako by se snad mohly nějak vyhnout tomu, že si jich všichni přítomní všimnou.

A zatímco ona si sedala, Mare nespouštěla oči ze mě. Kupodivu jsem v jejím pohledu vycítila silné emoce. *Že by snad hanba? Ne, to přece není možné.* Přesto se mi ale rozehrály tváře. Mohla jsem jen doufat, že se nečervenám, vzteky nebo studem, na tom nezáleželo. Oba ty pocity se ve mně totiž praly, oba z dobrého důvodu. Raději jsem se podívala jinam, na Cala, abych se rozptýlila pohledem na jediného člověka v sále, který na tom byl ještě hůř než já.

Rozhodně se snažil působit tak, že ho její přítomnost vůbec nerozrušuje, jenže není jako jeho bratr a na rozdíl od Mavena své emoce té-

měř nedokáže skrýt. Stříbrně se červenal ve tvářích, na krku a dokonce i na špičkách uší. Teplota v sále najednou trochu vzrostla vinou vnitřního boje, který se v něm zjevně odehrával. *Blázen*, pomyslela jsem si. *Sám ses rozhodl, Calore. A odsoudil jsi nás tím oba. Tak bys mohl aspoň předstírat, že se umíš ovládnout. Protože jestli tady má někdo zešítel z toho, jak bolí zlomené srdce, jsem to já.*

Skoro jsem čekala, že začne mňoukat jako ztracené kotě. Místo toho zuřivě zamrkal, odtrhl od blýskající holky pohled, zaťal jednu pěst a náramek na zápěstí se mu ve světle zapadajícího slunce rudě rozzářil. Ale opanoval se, takže nevzplál ani ten náramek, ani on sám.

To Mare zachovávala ve srovnání s ním ledový klid. Strnulá, nepodajná, bezcitná Mare. Nevydala ani jiskřičku. Jen na mě bez ustání zírala. Lezlo mi to sice na nervy, ale v jejím pohledu se neskrývala žádná výzva. Jako by z jejích věčně vzteklých očí všechn hněv najednou vprchal. Rozhodně se netvářila mile, ale ani ne tak jednoznačně znechuceně jako obvykle. Nejspíš zrovna teď neměla příliš důvodů mě nenávidět. Sevřelo se mi srdce. Ví, že tohle všechno není můj nápad? *Určitě.*

„Dobře, že jste se vrátila, slečno Barrowová,“ řekla jsem jí. A myslela jsem to vážně. Mare uměla prince z rodu Calorů odjakživa bezpečně vyvést z míry.

Neodpověděla mi, jen si založila ruce na prsou.

To její společnice, ta generálka, neměla tak mlčenlivou náladu. Na neštěstí. Zamračila se na mou matku, jako by se rozhodla pokoušet osud. „Naši operativci jsou právě teď v terénu a mapují ústup armády krále Mavena. Dostali jsme zprávu, že jeho jednotky pochodují k De-traonu, a to rychle. Sám Maven s několika svými generály se pak naložil na loď na jezeře Eris, která údajně míří tamtéž. Hovoří se o pohřbu zesnulého krále Jezeřanů. Navíc mají daleko více léčitelů než my. Všichni jeho lidé, kteří bitvu přežili, budou bojeschopní dřív než naši.“

Anabel se na ni zle zamračila. „Ano, rod Skonosů zůstává i nadále rozdělen, přičemž většina je stále loajální tomu uzurpátorovi.“ *Jako*

by to byla naše chyba. Ale my udělali, co jsme mohli, přesvědčili jsme všechny, které jsme mohli. „A to se ani nezmiňuji o tom, že Jezeřané mají vlastní léčitelské rody.“

Davidson se napjatě usmál a naklonil hlavu. V koutcích očí se mu udělaly vrásky hovořící o jeho věku. Mohlo mu být kolem čtyřiceti, ale bylo těžké to odhadnout přesněji.

Pak se prsty dotkl čela, jako by zdravil nebo podivně něco přísliboval. „Montfort se o to postará. Mám v plánu požádat o další léčitele – jak Stříbrné, tak Ardenty.“

„Požádat?“ sykl otec. Ostatní Stříbrní vypadali stejně zmateně jako on. Vyhledala jsem očima Tollyho. Zamračil se. Taky netušil, co tím Davidson myslí. Z toho se mi trochu zvedl žaludek. Musela jsem se kousnout do rtu. To, co jeden z nás nepochopí, většinou doplní ten druhý. Tentokrát jsme ale tápali oba. *A dokonce i otec.* Přestože jsem na něj měla pěkný vztek, to, že sám neví, mě děsilo víc než co jiného. Protože nás nemůže chránit před něčím, čemu nerozumí.

Nerozuměla tomu ale ani Mare, která zmateně trochu ohrnula nos. *Tihle cizinci,* zaklela jsem sama pro sebe. Jestlipak alespoň ta zjizvená neustále se šklebící holka ví, co tím Davidson myslí.

Premiér se tiše pousmál. *Ten mizera si to užívá.* Pak sklopil oči a zamrkal dlouhými černými řasami. Kdyby chtěl, mohl by být krásný. Ale krása se nejspíš s jeho agendou, ať už byla jakákoli, neslučovala. „Já nejsem král, jak všichni víte,“ řekl, načež se zahleděl na otce, na Cala a nakonec na Anabel. „Sloužím z vůle mého lidu, jehož zájmy hájí i jiní zvolení politici, s nimiž musím dospět ke shodě. Až se vrátím do Montfortu, abych požádal o další vojáky...“

„Vrátíte?!“ vyhrkl Cal. Davidson se zarazil. „Kdy jste nám to měl v plánu říct?“

„Teď,“ pokrčil po chvíli váhání rameny Davidson.

Mare zacukalo v koutcích úst. Jestli bojovala s úsměvem nebo s úšklebkem, to jsem nevěděla. Ale nejspíš s úšklebkem.

Nevšimla jsem si toho jediná. I Cal po ní přejel pohledem a začal mezi ní a premiérem podezíravě třehtat očima. „A co máme dělat v době vaší nepřítomnosti, premiére?“ chtěl vědět. „Čekat? Nebo bojovat s jednou rukou svázanou za zády?“

„Vaše Veličenstvo, jsem polichocen, že považujete podporu Montfortu za tak nezbytnou,“ zakřenil se Davidson. „A omlouvám se, ale nemůžu porušit zákony své země, dokonce ani ve válce ne. Nezpronevěřím se našim principům. Má moc vychází z vůle lidu. A právě ten vám koneckonců dopomůže znovu získat korunu.“ Varování v jeho slovech bylo stejně očividné jako úsměv, který měl stále ještě přišpeněný na tváři.

V tomhle byl otec lepší než Cal. Sám se skryl za prázdný úsměv. „Nikdy bychom po žádném vůdci nechtěli, aby se postavil proti vlastnímu národu, pane.“

„Samozřejmě že ne,“ odtušila ta Rudá holka se zjizvenou tváří. Otec její urážku mlčky přešel, jen proto, aby udržel koalici. Nebýt našeho spojení, domnívám se, že by ji na místě zabil, aby dal všem lekci slušného chování.

Cal se trochu uklidnil a snažil se zachovat chladnou hlavu. „Jak dlouho budete pryč, premiére?“

„To záleží na mé vládě, ale neočekávám, že by mělo dojít k sáhodlouhým diskuzím,“ odpověděl mu Davidson.

Královna Anabel pobaveně spráskla ruce a zasmála se, čímž se vrásky na její tváři ještě prohloubily. „Jak zajímavé. A co vaše vláda považuje za sáhodlouhou diskuzi?“

V tu chvíli jsem měla pocit, jako bych sledovala špatné divadelní představení. Ani jeden z herců, ani otec, ani Davidson, ani Anabel, nevěřili tomu druhému ani slovo.

„Debatu trvající mnoho a mnoho let,“ povzdechl si Davidson. Rozhodl se přistoupit na její pokus o nucený humor. „V demokracii může být veselo. Ne že by to tu někdo z vás mohl vědět.“

To poslední rýpnutí mělo zabolet a taky že zabořilo. Anabele ztuhl úsměv na rtech a poklepala prsty na stůl. Další varování. Díky svým schopnostem může jednoduše ničit. Stejně jako my ostatní. Všichni se smrtícími schopnostmi a vlastní motivací. Nevěděla jsem, jak dlouho se ještě udržím.

„Jsem nadšená, že to uvidím na vlastní oči.“

V sále se udělalo vedro snad ještě dřív, než to Mare dořekla. Ona jediná se na Cala ani nepodívala. Zato on se do ní vpíjel očima a chvěly se mu rty. Mare se ale tvářila odhodlaně a zcela nečitelně. Myslím, že se od Davidsona dost učí.

Rychle jsem si zakryla ústa, aby si nikdo nevšiml, že jsem se samým překvapením uchichotla. Když jde o to, jak naštvat Calory, má Mare neskutečný talent. Až jsem si začala říkat, jestli si to dopředu plánuje. Jestli v noci tajně nepřemýšlí, jak zmást Mavenu nebo vytočit Cala.

Je to možné? Dokázala by něco takového?

Instinktivně jsem se pokusila udusit jiskřičku naděje, která ve mně vzplála, hned v zárodku, ale nakonec jsem ji nechala slít.

S Mavenu se jí to povedlo. Dostatečně ho zaměstnávala. Vyváděla ho z rovnováhy. Držela ho dost daleko od tebe. Tak proč by se jí to samé nemělo podařit s Calem?

„V tom případě budete skvělou nortskou velvyslankyní.“ Snažila jsem se znít znuděně, nezaujatě. Zcela bez zájmu. Nechtěla jsem, aby si někdo uvědomil, že házím kost co nejdál s vědomím, že štěně za ní poslušně poběží. Mare na mě upřela oči a maličko zvedla obočí. *No tak, Mare.* Ještěže nikdo z přítomných neumí číst moje myšlenky.

„Ne, to nebude, Evangelino,“ procedil rázně Cal skrz zaťaté zuby. „Nechci vás nijak urazit, premiére, ale nevíme o vašem národě dost na to...“

Naklonila jsem hlavu a probodla svého zaslíbeného pohledem. Přes šupinatou zbroj na klíční kosti mi spadl pramen stříbrných vlasů. A v celém těle mi pulzovala všechna moc, kterou jsem v tu chvíli

měla, přestože byla malinká. „Je snad lepší způsob, jak se o něm dozvědět víc? Přijmou ji s veškerými poctami, jako hrdinku. Montfort je přeci zemí novokrevných. Její přítomnost naší věc jen podpoří. Nebo se mýlím, premiére?“

Davidson se na mě zahleděl svýma nečitelnýma očima. Jako by se mi díval až do srdce. *Jen se klidně dívej, ty Rudý.* „Nepochybně.“

„A vy budete věřit jejím zprávám o tom, co tam uvidíte? Věříte, že si nic nepřikráší ani nic nevynechá?“ poznamenala nevěřičně Anabel. „Nenechte se splést, princezno Evangelino, ta dívka není loajální nikomu se stříbrnou krví.“

Cal i Mare oba sklopili zrak, jako by se bránili pohledu jeden na druhého.

Pokrčila jsem rameny. „Tak s ní pošlete ještě nějakého Stříbrného. Například lorda Jacose,“ navrhla jsem. Postaršího muže ve žlutém hábitu zjevně překvapilo, že se o něm někdo zmínil. Vypadal unaveně jako nějaký obnošený kus látky. „Pokud mi paměť slouží, jste učencem, nebo ne?“

„To jsem,“ zamumlal.

Mare trhla hlavou. Tváře měla rudé, jinak ale nadále působila klidně. „Pošlete se mnou, koho chcete. Ale já do Montfortu pojedu a žádný král nemá právo mi v tom bránit. Samozřejmě to ale může zkusit.“

Výborně. Calore ve svém křesle úplně ztuhl. Babička se k němu trochu přiblížila. Ve srovnání s ním vypadala menší, ale společnou podobu nezapřeli. Stejně bronzové oči, stejně široká ramena, rovný nos. Stejně srdce vojáka. A nakonec i stejná ambice. Bedlivě pozorovala, jak na její následující slova zareaguje. „Takže lord Jacos a Mare Barrowová budou reprezentovat skutečného nortského krále spolu s...“

To už ale z Calova náramku vyšlehla jiskra a pomalu mu klouzala po kloubech prstů.

„Skutečný nortský král se bude reprezentovat sám,“ prohlásil Cal s očima upřenýma na plamen.

Mare na druhé straně sálu zaskřípala zuby. Stálo mě všechny síly zůstat klidná a odměřená, ale uvnitř v srdci jsem jásama a tančila. *Nakonec to bylo tak snadné.*

„Tiberiasi,“ sykla Anabel. Ale Cal se ani neobtěžoval s odpovědí. A ona na něj neměla jak tláčit. *Způsobila sis to sama, stará hloupá žena. Udělala jsi z něj krále. Tak ho teď poslouvej.*

„Připouštím, že v sobě mám kus strýčkovy a matčiny vrozené zvědavosti,“ pokračoval Cal. Kdykoli se zmiňoval o matce, vždycky hovořil tak nějak něžněji. Přiznávám, že toho o ní moc nevím. Coriane Jacosová nebyla tématem hovoru, které by královna Elara dobře snášela. „Rád bych vaši svobodnou republiku navštívil, abych se na vlastní oči přesvědčil, zda je vše, co se o ní vypráví, pravda.“ Pak trochu ztišil hlas a zadíval se na Mare tak planoucím pohledem, jako by ji mohl přimět, aby ho opětovala. Což mu nevyšlo. „Rád si o věcech dělám vlastní obrázek.“

Davidson přikývl a na vteřinu poodhalil svou masku, když se mu zablýsklo v oku. „Budete vítán, Vaše Veličenstvo.“

„Výborně,“ mrkl Cal ohnivě a zaklepal do stolu. „Pak je vše dojednáno.“

Jeho babička se zatvářila tak, jako by snědla něco velice hořkého. „Domluveno?“ odfrkla si. „Nic není domluveno. Musíš vztyčit svou vlajku nad Delfou, prohlásit ji hlavním městem, ovládnout další teritoria, zdroje a lid, musíš na svou stranu získat víc rodů...“

Ale Cal byl neoblomný. „Skutečně potřebujeme zdroje, babičko. Vojáky. A Montfort je má.“

„V tom máte pravdu,“ promluvil najednou otec hlubokým silným hlasem, který v mém srdci vyvolal dávný strach.

Že by se na mě zlobil, že jsem to prosadila? Nebo je se mnou naopak spokojen? Už jako dítě jsem se naučila, co znamená pohněvat si Vola Samose. Stane se z vás přízrak. Ignorovaný. Nechtěný. Dokud si nevysloužíte omilostnění výsledky a chytrostí.

Koutkem oka jsem se na otce podívala. Král Riftu seděl vzpřímeně na trůnu. Bledý, dokonalý. Pod jeho bezchybně zastřiženým voussem jsem zahlédla stín úsměvu. Takže jsem si mohla tiše oddechnout.

„Žádost samotného krále Norty bude mít v premiérově vládě určitě velkou váhu,“ pokračoval otec. „A tuto naši alianci jen posílí. I já bych měl vyslat někoho, kdo bude reprezentovat království Rift.“

Hlavně ne Tollyho! Jen to ne! chtěla jsem vykřiknout. Mare Barrowová mi sice slíbila, že ho nezabije, ale jejímu slovu jsem mohla jen těžko věřit, zvláště když by se jí naskytla tak výhodná příležitost. Úplně jsem to viděla. Narafičila by to jako nehodu, která by byla všechno jen ne náhoda. Navíc by ho jakožto jeho manželka musela doprovázet i Elane. *Jestli otec pošle Tollyho, vrátí se nám v rakvi.*

„Připojí se k vám i Evangelina.“

Mou úlevu nahradila ve zlomku vteřiny nevolnost.

Nemohla jsem se rozhodnout, jestli se přede všemi pozvracet, nebo si poručit další pohár vína. V hlavě na mě křičelo tisíc hlasů a všechny ječely to samé.

Způsobila sis to sama, ty hlupačko.

KAPITOLA 3

Mare

Ozvěna mého smíchu se odrážela od východních hradeb a nesla se po temných polích. Úplně jsem se popadala za břicho a nemohla chytit dech. Nedokázala jsem se ovládnout. Přemohl mě skutečný smích vycházející až z hloubi srdce. Prázdný, ostrý smích, který jsem už dávno nezažila. V jizvách na krku a na zádech mi z toho cukalo bolestí, ale nedalo se to zastavit. Smála jsem se, dokud mě nebolela žebra, dokud jsem se nemusela posadit a opřít se o chladnou kamennou zeď. A stejně jsem se smála dál, přestože jsem se kousala do rtů. Menší výbuchy smíchu se mi draly i ze zavřeně pusy.

Neslyšel mě nikdo kromě stráží a pochybuju, že ti by se nějak zajímali o holku řehtající se dole ve tmě. Vysloužila jsem si právo smát se, plakat nebo křičet, kdy se mi zachce. Mé já se rozdělilo na části, které chtěly dělat tohle všechno naráz. Ale nakonec zvítězil právě smích.

Zněla jsem dost nepříčetně a možná jsem i byla. Dnešek by mi každopádně mohl posloužit jako dobrá výmluva. Z druhé strany Corvia stále ještě ani neodnesli všechny mrtvé. Cal kvůli koruně zahodil všechno, o co jsme celou dobu bojovali, aspoň jsem si to tedy myslela.

Z obou ran stále ještě krvácím a ani jednu z nich nedokáže zacelit žádný léčitel. Obě musím zatím ignorovat, pokud nechci přijít o rozum. Můžu si jen schovat oblíčeje v dlaních, stisknout zuby a snažit se ten vnitřní pekelný hloupý smích nějak potlačit.

Vždyť je to celé totálně šílené.

Evangelina, Cal a já. Na společné cestě do Montfortu. Lepší vtip už jsem dlouho neslyšela.

Zprávu v tom smyslu jsem taky poslala Kilornovi, který zůstal v bezpečí v Pidmontě. Ale určitě ho zajímalo všechno, co vím. Když už jsem ho přesvědčila, aby tam zůstal, bylo ostatně jedině fěr, abych ho držela v obraze. Navíc chci, aby byl v obraze. Potřebuju, aby se tomu všemu se mnou někdo smál a aby se mnou nadával na to, co nás teprve čeká.

Znovu jsem se temně rozesmála a opřela se temenem o kameny. Hvězdy nade mnou připomínaly špendlíkové hlavičky zastíněné světly města a září vycházejícího měsíce. Jako by pevnost Corvium z výšky pozorovaly. Jestlipak se bohové Iris Cygnetové smějí se mnou? Jestlipak vůbec existují?

Jestlipak se někde směje i Jon?

Při myšlence na něj mi ztuhla krev v žilách a veškerý manický smích ze mě jak mávnutím kouzelného proutku vyprchal. Ten ztracený novokrevný jasnovidce je někde tam venku, protože nám utekl. Ale proč? Aby se uvelebil někde na kopci a mohl všechno z výšky a z dálky pozorovat? Aby mohl sledovat, jak se mezi sebou vraždíme? Je snad pánem nějaké hry, ve které jsme my ostatní jen figurkami? Baví ho posouvat nás na různé pozice, a vytvářet tak budoucnost, kterou si vybral? Kdyby to bylo jen trochu možné, pokusila bych se ho najít. Pokusila bych se ho přinutit, aby nás uchránil před jistou smrtí. Ale to nejde. Viděl by, že se blížím. Jona najdeme, teprve až si bude sám přát být nalezen.

Frustrovaně jsem si přejela nehty po tvářích a po hlavě a pomalu se probudila zpět do reality. Nejen díky škrábání, ale i díky chladu. S po-

stupující nocí byly kameny za mými zády studenější a studenější a já se pod tenkou uniformou rozechvěla. Navíc tvrdé kamenné zdivo nebylo ani zdaleka pohodlné. Ale přesto jsem tam zůstala sedět.

Kdybych vstala, znamenalo by to, že se vyspím, ale zároveň i to, že se budu muset vrátit za ostatními do kasáren. A i kdybych na cestu nasadila svůj nejzamračenější výraz a běžela bych, stejně bych potkala Rudé, Stříbrné i novokrevné. Juliana, toho rozhodně. Úplně vidím, jak sedí u mojí postele a má pro mě připravenou další přednášku. Co by mi ale tak mohl říct, to tedy nevím.

Myslím, že se postaví na stranu Cala. Až tohle všechno skončí. Až začne být jasné, že Cal si nemůže trůn udržet. Stříbrní jsou oddaní vlastní krvi. A Julian je oddaný své mrtvé sestře. Cal je to poslední, co mu po ní zbylo. Julian se k němu nikdy neotočí zády, bez ohledu na všechny ty řeči o historii a o revoluci. Neopustí ho.

Tiberiase. Říkej. Mu. Tiberias.

Už jen pomyslet na jeho jméno mě bolí. Myslím na jeho pravé jméno. Na jeho budoucnost. Tiberias Calore sedmý, král Norty, plamen Severu. Představila jsem si ho na trůnu jeho bratra, v bezpečí tichého kamene. Nebo si nechá vytáhnout tu hrůzu z diamantového skla, na které sedával jeho otec, zničí všechny stopy po Mavenovi a vymaže ho z dějin? Nechá palác svého otce znovu zbudovat. A věci v Nortě se vrátí zpět do zaběhnutých starých kolejí. Až na nové království Samosů se vše přetočí do toho samého bodu, v němž jsem spadla do arény.

Vše, co se od toho dne seběhlo, ztratí jakýkoli význam.

A to odmítám připustit.

A naštěstí nejsem sama.

Od černého zdiva se odrážel měsíční svit, který jako by postříbřil všechny zlaté parapety a kování na věžích. Pode mnou pochodovala hlídka. Stráže v rudých a zelených uniformách, z Šarlatové hlídky i z Montfortu. Stříbrní strážní mezi nimi vůbec nebyli tak početní a drželi se spolu. Larisové ve žluté, Havenové v černé, Iralové v červenomodré,

Lerolanové v červenooranžové. Z barev Samosů jsem nezahlédla ani stín. Ti teď patří ke královskému rodu, díky Volovým ambicím a oportunismu. Nemusejí se obtěžovat něčím tak přízemním, jako je noční hlídka.

Co si o tom všem asi myslí Maven? Tolik se upínal na Tiberiase, že si můžu jen představit, jakou zátěž pro něj nejspíš představuje další královský protivník v podobě Vola. Všechno se vždycky točilo jen kolem jeho bratra, přestože měl Maven zdánlivě vše, co si jen mohl přát. Korunu, trůn i mě. Přesto se ale dál cítil jen jako Tiberiasův stín. Jistě vinou Elary. Přetvořila si ho k obrazu svému tak, jak se jí to hodilo, ukrajovala z jeho osobnosti a stejnou měrou na ni roubovala jinou. Ta jeho obsese v něm podněcovala touhu po moci, čímž naplňoval tu její. Rozšíří se i na krále Vola? Nebo se Mavenovy nejtemnější a nejvražednější choutky upínají jen k nám? K tomu, aby zabil Tiberiase a získal mě?

To ukáže až čas. Až jeho následující úder, o kterém vím, že přijde. Můžu jen doufat, že na něj budeme připraveni.

Že Davidsonova armáda, Šarlatová hlídka a naše rozšiřující se síť infiltrátorů bude stačit. Musí.

To ovšem neznamená, že se proti němu nepokusím ještě pojitit.

„Kdy odjždíme?“

Stálo mě to trochu děsivé společenské interakce, ale nakonec se mi podařilo proniknout až k Davidsonově ubikaci. Usídlil se v několika prostorných kancelářích v administrativním sektoru a umístil tam skupinu montfortských žesťů. I strážců Šarlatové hlídky, ačkoli Farley jsem tam nikde neviděla. Když jsem vešla, nikdo proti tomu nic nenamítl a všichni uvolnili cestu té, které stále ještě říkali blýskající holka. Většina z přítomných měla plné ruce práce s balením všemožných dokumentů, složek a map. Nic z toho tu samozřejmě nikomu nepatřilo, všechno to byly informace určené pro povolanější lidi, než jsem

já. Nejspíš tam zůstaly po Stříbrných důstojnících, kteří ty kanceláře využívali dřív.

A uprostřed všeho toho hemžení stála Ada, jedna z mých novokrevných rekrutek, která si bedlivě prohlížela každý kousíček papíru dřív, než ho někdo sbalil. Využívala své dokonalé paměti k tomu, aby si je všechny zapamatovala. Když jsem kolem ní procházela, kývly jsme si na pozdrav. Až odjedeme do Montfortu, Adu pošle velení tam, kam určí Farley, takže nepředpokládám, že bychom se někdy v blízké budoucnosti měly vidět.

Davidson seděl za prázdným stolem. V koutcích očí se mu udělaly nepatrné vrásky, jediný náznak úsměvu. I v umělém nelichotivém světle lamp vypadal krásný jako vždy. Odměřený. Zneklidňující. S královskou mocí, ačkoli králem nebyl. Když mi pokynul, abych přišla blíž, ztěžka jsem polkla a vzpomněla si na to, jak vyhlížel během obléhání. Jak byl zakrvácený, vyčerpaný, vyděšený. A odhodlaný. Stejně jako my všichni. To mě trochu uklidňovalo.

„Tam nahoře jste si vedla dobře, Barrowová,“ pochválil mě a kývl směrem k centrální věži.

„Tím myslíte, že jsem držela jazyk za zuby?“ mrkla jsem.

Někdo u okna se tomu zasmál. Pohlédla jsem tím směrem a uviděla Týtona, jak se s rukama založenýma na prsou opírá o sklo. Do čela mu jako vždy spadal jeden pramen bílých vlasů. I on už dostal čistou zelenou uniformu. Jen měla trochu krátké rukávy a nohavice. A nebyl na ní žádný znak, který by upozorňoval na to, kým je. Elektrikonem jako já. To proto, že nepatřila jemu. Když jsem ho naposledy viděla, byl od loktů až po kotníky od stříbrné krve. Hravě si poklepal prsty o paže, jako by zamával zbraněmi, protože přesně tím jeho prsty byly.

„Je něco takového vůbec možné?“ řekl hlubokým hlasem, aniž by se na mě podíval.

Davidson si mě prohlédl a trochu zavrtěl hlavou. „Vlastně mě skutečně těší, co jste řekla ostatním, Mare. O tom, že se mnou pojedete domů.“

„Jak už jsem řekla, jsem zvědavá na...“

Premiér ale jen zvedl ruku a zastavil mě. „Tyhle řeči si nechte. Myslím, že jediný člověk široko daleko, kdo dělá věci čistě ze zvědavosti, je lord Jacos.“ *Co na to říct, má pravdu.* „Co od Montfortu chcete? Doopravdy.“

Tyton se na mě konečně podíval. V očích mu zajiskřilo.

Zvedla jsem odvážně bradu. „Jen to, co jste slíbil.“

„Přesídlení?“ zatvářil se pro jednou skutečně překvapeně Davidson. „Vy chcete...?“

„Chci, aby byla má rodina v bezpečí.“ Hlas se mi ani trochu nezachvěl. Podařilo se mi vystupovat trochu jako ta mrtvá Stříbrná dívka s dokonalými způsoby. *Narovnej záda, ramena dolů, udržuj oční kontakt.*

„Všichni jsme ve válce,“ pokračovala jsem. „Norta, Pidmonta, Země jezer i vaše republika. Úplně bezpečno není nikde. Ale Montfort je od toho všeho nejdál a vypadá nejsilněji. Nebo aspoň nejlépe bráněný. Myslím, že bude nejlepší, když tam svou rodinu doprovodím. Dřív než se vrátím dokončit, co začali lepší, než jsem já.“

„Ten slib se ale týkal novokrevných, slečno Barrowová,“ řekl Davidson tak tiše, že to v tom hluku kolem málem nebylo slyšet.

Sevřel se mi žaludek, ale navenek jsem se zatvářila neústupně. „To bych neřekla, pane premiére.“

To už ale Davidson nasadil svůj obvyklý nečitelný úsměv a schoval se za svou masku. „To si opravdu myslíte, že jsem až tak bezcitný?“ Skutečně zvláštní vtíp. Ale Davidson je všechno, jen ne předvídatelný. Dokonce se na mě usmál. „Samozřejmě že vítaná je i vaše rodina. Montfort bude pyšný, pokud se z nich stanou jeho občané. Poslal bys o tom zprávu, Ibareme?“ zavolal přes rameno.

Z jedné z vedlejších kanceláří se ihned vynořil nějaký muž. Jakmile jsem ho spatřila, trhla jsem sebou. Vypadal úplně stejně jako novokrevná dvojčata Raj a Tahir. Kdybych nevěděla, že Tahir zůstal v Pidmontě a Raj v Archeonu, kde působí jako informátoři, myslela bych si, že

je jedním z nich. *Takže trojčata*, uvědomila jsem si najednou s hořkostí. Nemám ráda překvapení.

Ibarem měl stejnou tmavě hnědou pleť jako jeho bratři, černé vlasy a pečlivě zastřížené vousy, pod nimiž jsem na bradě zahlédla téměř neznatelnou bílou jizvu. I jeho kdysi ocejšoval Stříbrný pán, aby ho odlišil od jeho identických bratrů.

„Těší mě,“ zamumlala jsem a vrhla po Davidsonovi nepřijemný pohled.

Samozřejmě vycítil, že jsem zaskočená. „Jistě, ano, to je bratr Raje a Tahira.“

„Vážně? To bych nikdy nepoznala,“ odušila jsem.

Ibarem se na mě pousmál a kývl mi hlavou na pozdrav. „Jsem rád, že se konečně poznáváme, slečno Barrowová,“ řekl, načež se obrátil k premiérovi. „Potřeboval jste něco, pane?“

„Dej vědět Tahirovi,“ řekl Davidson. „Ať informuje rodinu Barrowových, že je jejich dcera zítra vyzvedne, aby jim pomohla se stěhováním do Montfortu.“

„Jistě, pane,“ odpověděl Ibarem. Pak se mu na okamžik zastřel pohled, zatímco posílal zprávu ze svého mozku do mozku svého bratra. Přestože od sebe byli vzdáleni stovky mil, trvalo to jen vteřinu. Pak znovu kývl. „Zpráva předána, pane. Tahir vzkazuje, že gratuluje a vítá vás, slečno Barrowová.“

Jen jsem doufala, že rodiče na tu nabídku přistoupí. Ne že by tam nechtěli. Gisa se přestěhovat chce a máma půjde s ní. Za ní zas půjdou Bree a Tramy. Jediný, kým si nejsem jistá, je táta. Ten tam chtít nebude, pokud zjistí, že tam s nimi nemám v plánu zůstat i já. *Prosím, jeď. Do- vol mi ti jednou pomoci.*

„Že děkuju,“ zamumlala jsem pořád ještě trochu vyvedená z míry.

„Vyřízeno. Tahir říká, že vůbec nemáte zač.“

„Díky vám oběma,“ řekl Davidson, aby je přerušil. Z dobrých důvodů. Ti tři mezi sebou komunikují rychlostí blesku. Ačkoli ještě horší

to je, když jsou spolu. Ibarem přikývl a znovu odešel, aby se vrátil ke své práci.

„Ještě nějací jejich bratři, o kterých byste mi chtěl říct?“ sykla jsem na premiéra a zaskřípala zuby.

On si mé nelibosti ale vůbec nevšímal. „Ne, ačkoli bych si přál, abych měl takových k dispozici víc,“ povzdychl si. „Tihle bratři jsou vážně něco. Většinou mají Ardenti mezi Stříbrnými své ekvivalenty, ovšem nikoho, kdo by byl jako oni, jsem mimo naši krev ještě nepoznal.“

„Taky že jeho mozek mi přijde úplně jiný než všechny ostatní,“ podotkl Tyton.

Sjela jsem ho přísným pohledem. „Tahle formulace zní velice znepokojivě.“

Ale Tyton jen pokrčil rameny.

Obrátila jsem se zpět k Davidsonovi. Pořád ještě jsem na něj měla trochu vztek, ale uvědomovala jsem si, jak velkou laskavost mi prokazuje. „Díky za vaši pomoc. Víím, že vedete celou zem a možná vám to přijde jako maličkost, ale pro mě to znamená hodně.“

„Já víím,“ odpověděl. „Doufám, že to samé budu moct udělat i pro další rodiny, jako je ta vaše, jakmile to bude možné. V mé vládě se v současné době diskutuje, jak zvládnout rychle sílící uprchlickou krizi a kam přesunout již nyní uprchlé Rudé a novokrevné. Ale vzhledem k tomu, co už jste udělala a co dál děláte, pro vás lze učinit výjimku.“

„A co jsem vlastně udělala?“ Ta slova mi vyklouzla dřív, než jsem je mohla vzít zpátky. Okamžitě jsem zrudla.

„Vytvořila jste praskliny v neprůstřelném krunýři,“ poznamenal Davidson, jako by to bylo zjevné. „Mezířky v brnění. Pootevřela jste onu příslovečnou skříňku. Nám dovoďte, abychom ji otevřeli zcela.“ Hleděl na mě s širokým upřímným úsměvem. Trochu mi připomínal spokojenou kočku. „Navíc není maličkost, že jen díky vám se k nám do republiky vydá člověk nárokující si trůn Norty.“

Trochu ve mně hrklo. *Má to být nějaká výhrůžka?* Ihned jsem se opřela dlaněmi o jeho stůl. „Chci vaše slovo, že se mu nic nestane,“ zavrčela jsem tiše.

„Máte ho mít,“ řekl bez váhání stejným tónem. „Nezkřívím mu ani vlasek. Ani nikdo jiný, dokud bude Calore v mé zemi. Máte můj čestný slib. Já takhle nepracuju.“

„Dobře. Protože by bylo až směšně hloupé zbavit se nárazníku, který naši alianci chrání před Mavenem Calorem. A vy nejste hloupý člověk, že ne?“

Ten jeho kočičí úsměv se ještě rozšířil. Přikývl.

„Nebude navíc pro našeho mladého prince zdravé vidět jednou taky něco jiného?“ zvedl Davidson jedno pečlivě udržované obočí. „Třeba stát bez krále?“

Vidět, že i to může fungovat. Že koruna ani trůn nejsou jeho povinností. Že nemusí být princem ani králem. Ne pokud sám nechce.

Jenže se obávám, že chce.

„Ano,“ bylo to jediné, na co jsem se zmožila. A jediné, v co jsem mohla doufat. Koneckonců, nepotkala jsem Tiberiase poprvé v zaplivané putyce, kde se vydával za někoho jiného, aby zjistil, jak vypadá skutečný svět? Aby zjistil, co by se v něm mělo změnit?

Davidson se opřel v židli, zjevně se mnou skončil. Tak jsem udělala to samé. „Považujte vaši žádost za vyřízenou,“ uzavřel to. „A považujte sebe samu za dítě štěstěny, protože to musíme vzít stejně přes Pidmon-tu. Jinak bych tomu, že musím cestou nabrat metrák Barrowových, možná nebyl tak nakloněn.“

Skoro na mě mrkl.

A já se na něj skoro usmála.

Na půli cesty zpět do kasáren jsem si uvědomila, že mě od pevností někdo sleduje. Nedaleko za mnou se ozývaly hbité a jisté kroky. I světla lamp vrhala na zem dva stíny. Ten můj a stín někoho dalšího. Napjala

jsem se, trochu nejistě, ale ne se strachem. Corvium bylo plné koaličních jednotek, a pokud byl některý z vojáků tak hloupý, aby se mi pokusil ublížit, prosím. Já se bránit dokážu. Pod kůží už mi jiskřily blesky čekající jen na zavolání, na povel.

Pak jsem se nečekaně rychle otočila v naději, že toho člověka, který mě sleduje, překvapím, ale to se nestalo.

Evangelina se elegantně zastavila, jako by na to celou dobu čekala. Ruce měla založené na prsou a zvedla obě dokonalá tmavá obočí. Pořád ještě na sobě měla tu svou nablýskanou zbroj, která se líp hodila ke královskému dvoru než na bitevní pole. Ale koruna jí na hlavě nese-děla. A to dřív trávila volný čas tím, že si vytvářela různé tiáry a čelenky ze všech kovů, které jí přišly pod ruku. Přesto si teď, když konečně měla právo je začít nosit, žádnou nevzala.

„Jdu za tebou už dva sektory pevnosti, Barrowová,“ poznamenala a pohodila hlavou. „Myslela jsem, že máš být něco jako zlodějka, ne?“

Znovu se o mě pokusil záchvat neovladatelného smíchu. Neubrání-la jsem se úsměvu a uchichtnutí. Její jízlivost dobře znám a vše, co znám, mi v tu chvíli přišlo uklidňující. „Ty se nikdy nezměníš, Evangelino.“

Její úsměv byl ostrý jako břitva. „Samozřejmě že ne. Proč měnit dokonalost?“

„Nerada bych vás zdržovala od vašeho dokonalého života, Vaše Vý-sosti,“ rýpla jsem si do ní a stále ještě s úšklebkem na rtech jsem jí uvolnila cestu. Nenechám se oblafnout. Evangelina Samosová mě nevyhledala proto, že by se potřebovala s někým pohádat. Její motivace byla z jejího chování na té schůzi zcela zřejmá.

Zamrkala a rázem trochu změkla. „Mare,“ hlesla prosebně. Ale pý-cha jí zabránila snížit se k něčemu víc, než téměř k prošení. Ta její za-tracená Stříbrná páteř se nedovede ohnout. Nikdo ji to nikdy neučil. Nikdo by jí to nikdy ani nedovolil zkusit.

Přes to všechno, co mezi námi bylo, mi jí přišlo maličko líto. Evan-gelina vyrostla u Stříbrného dvora. Byla zrozena k pletichaření a ke

stoupání po společenském žebříčku, k tomu, aby bojovala se stejnou vervou, s jakou si chránila mysl. Ale její maska měla k dokonalosti daleko, zejména v porovnání s tou Mavenovou. Po měsících strávených snahou přechít stíny v jeho očích dovedu vyčíst myšlenky Evangeliny z těch jejích úplně jasně. Sálala z ní bolest. Touha. Jako z predátora zavřeného v kleci, který nemá naději na útěk. Jedna část mého já si ji tam přála nechat uvězněnou. Aby si uvědomila, po jakémže druhu života dřív tolik prahla. Nicméně bych ráda věřila, že nejsem ani tak krutá, ani tak hloupá. Z Evangeliny Samosové by byl mocný spojenec, a jestli existuje něco, čím bych si ji mohla koupit, tak sem s tím.

„Jestli jsi ke mně přišla hledat soucit, tak můžeš jít klidně rovnou dál,“ zamumlala jsem a znovu ukázala na prázdnou ulici. Takové nevinné rýpnutí a stejně se naježila a její černé oči snad ještě víc potemněly. Zahнала jsem ji tou poznámkou do kouta, takže musela s pravdou ven.

„Soucitu od tebe nepotřebuju ani kapku,“ zavrčela tak vztekle, až se jí ostré hroty na brnění ještě víc zešpičatěly. „Soucit si ani nezasloužím.“

„To každopádně ne,“ souhlasila jsem. „Takže chceš pomoc? Potřebuješ nějakou výmluvu, abys nemusela do Montfortu s naší velkou šťastnou rodinkou?“

„Nejsem přece tak hloupá, abych si u tebe udělala nějaký dluh,“ usmála se kousavě. „Nabízím ti obchod.“

Nehnula jsem ani brvou, jen jsem na ni hleděla a snažila se vyzařovat trochu té Davidsonovy nečitelné nevýraznosti. „Myslela jsem si to.“

„Ráda slyším, že nejsi tak hloupá, jak si o tobě – zdá se – ostatní myslí.“

„Tak co navrhuješ?“ snažila jsem se to uspíšit. Vždyť už zítra odjíždíme do Pidmonty a pak do Montfortu. Nemáme dost času, abychom se mezi sebou štekaly jako obvykle. „Co chceš?“

Slova jako by jí uvízla v krku. Pootevřela ústa. Na zuby se jí obtiskla trocha fialové rtěnky. V nemilosrdném světle corvijských ulic působil její make-up tak tvrdě, jako by byla spíš pomalovaná válečnými barvami. Nejspíš to tak i bylo. Ve tmě vypadala s nánosy tvářenky, která jí měla zvýraznit lícní kosti, úplně nemocně. Dokonce ani bílý pudr na světle bledé pleti jí nedržel dokonale. *Jako by po něm stékaly slzy.* Snažila se to zamaskovat, ale nepodařilo se jí to. Jednotlivé vrstvy se špatně kryly a na tváři jí dokonce zůstalo trochu černé řasenky. Ve stěně její krásy a smrtící nádhery zely hluboké trhliny.

„Ale to je snadné uhádnout, ne?“ odpověděla jsem si sama a popošla o krok k ní. Málem sebou trhla. „Celou dobu jen intrikuješ. Máš Tiberiase. Už třetí šanci provdat se za krále z rodu Calorů. Stát se královnou Norty. Dosáhnout všeho, kvůli čemu ses tak pachtila.“

Evangelina tiše polkla, nejspíš nějakou urážku. Zatím jsme jedna s druhou nikdy moc slušně nejednaly.

„A přitom z toho chceš pryč,“ zašeptala jsem. „Nechceš se stát tím, pro co ses zrodila. Ale čím to? Proč zahazovat vše, po čem jsi vždycky tak prahla?“

To už nevydržela. „Tobě o svých důvodech vyprávět nemusím.“

„Tvoje důvody mají rudé vlasy a slyší na jméno Elane Havenová.“

Evangelina ztuhla, zařala pěsti a šupiny na zbroji se jí přimkly jedna ke druhé ještě těsněji. To vše v návalu nečekaných emocí. „Nemluv o ní,“ sykla, a odhalila tak svou slabost, kterou proti ní budeme moct snadno využít.

Pak popošla až ke mně. Je o několik centimetrů vyšší než já. Malá výhoda, které uměla vždycky dobře využít. Když si s planoucíma očima opřela ruce v bok a narovнала ramena zády ke světlu, ocitla jsem se celá v jejím stínu.

Zvedla jsem hlavu a zamrkala na ni. „Takže by ses za ní ráda vrátila. Myslíš si snad, že dokážu zabránit tomu, aby se s tebou Tiberias oženil?“

„Nelichoť si tolik,“ zvedla oči v sloup. „Krále z rodu Calorů umíš hezky rozptýlit, to ano. Ale já si nelžu do kapsy. Cal naše zaslíbení nezruší. Maven by to možná udělal. S jeho rozhodnutím odhodit mě stranou jsi měla rozhodně co do činění.“

„Jako by sis Mavenu měla vážně někdy vzít,“ řekla jsem pomalu. Na jeho dvoře jsem toho viděla víc, než si uvědomovala. Její rodina se s tou kolosální urážkou vyrovnala až příliš dobře. Vznik království Rift byl v plánu daleko dřív, než jsem stačila Mavenu popostrčit jakýmkoli směrem.

Evangelina jen pokrčila rameny. „Po smrti Elary se ze mě už nikdy nemohla stát jeho královna. Omlouvám se – potom, cos ji zabila,“ dodala rychle. „Ona ho aspoň dokázala udržet na uzdě. Dokázala ho ovládat. Nemyslím si, že by to dokázal kdokoli jiný, ani ty ne.“

Souhlasně jsem přikývla. Mavena Calora nešlo ovládat.

Přestože jsem se o to pokusila. Při té vzpomínce mi do jícnu stoupla žluč. Snažila jsem se toho kluka, který se ocitl na trůnu, zmanipulovat, využít k tomu slabosti, kterou pro mě měl. Ale Maven pak obětoval rod Samosů pro mír, pro zemi Jezeřanů a princeznu stejně smrtící a nejspíš dvakrát tak nebezpečnou než Evangelina. Jestlipak se předtím se svou vyvolenou vůbec setkal? S tichou vypočítavou nymfou Iris Cygnetovou.

Pokusila jsem se představit si ho, jak utíká z Corvia k Jezeřanům. Bledá tvář vyčnívající z rudočerné uniformy, modré oči jiskřící tichým vztekem. Na ústupu do neznámého království, k neznámému dvoru, bez ochrany jeho tichého kamene. S ničím jiným než mrtvolou jejich krále. Trochu mě utěšuje, že až tak neskutečně vybuchl. Možná ho královna Jezeřanů zabije na místě, aby ho potrestala za to, že riskoval život jejího muže během obléhání.

„Nemůžeš poroučet ani Calovi. Ne tak, abych tím dosáhla toho, co chci,“ pokračovala Evangelina. Její slova jako by do mě řezala. „Kvůli tobě mě nenechá, ne když na miskách vah leží i koruna. Lituju, Barrowová, ale Cal není ten typ, co by se vzdal trůnu.“

„Já vím, jaký je typ,“ sykla jsem. Její útoky mě bolely stejně jako ji ty moje. Jestli se můj život nijak radikálně nezmění a skoro všechno, co budu dělat, mi bude dál jítřit tuhle ránu, pochybuju, že se někdy zacelí.

„Už se rozhodl,“ dodala Evangelina. Jednak aby mi ještě víc ublížila, jednak aby dokázala svoji pravdu. „Až získá Nortu zpět, a on ji získá, provdám se za něj. Stvrdím tím naše spojenectví a zajistím království Rift přežití, aby mohlo pokračovat v odkazu Vola Samose a jeho ocelových králů.“ Během toho proslovu se dívala kamsi za mě do tmy ulice. Kousek od nás zrovna procházela po vedlejší ulici hlídka. Jejich hlasy zněly stejně tiše a pravidelně jako jejich kroky. Soudě podle rudé barvy uniforem patřili k Šarlatové hlídce. Většina z jejich vojáků se momentálně pohybovala v nortských uniformách, ze kterých odpárali hodnosti. Ale pochybuju, že by si jich Evangelina všimla. Pohled měla zastřený, jako by myslela na něco vzdáleného. A vzhledem k tomu, jak zaskřípala zuby, šlo o něco, co se jí nelíbilo.

„A pokud se za něj neprovdáš?“ probrala jsem ji znovu.

Taková samozřejmá, jednoduchá otázka, a přece Evangelinu zaskočila tak, že jí spadla čelist. „Nemožné,“ odfrkla si. „Nejde se tomu vyhnout. Nemůžu se skrývat střídavě v Tiraxách nebo v Cironu nebo v jakémkoli jiném místě, které si otec nemůže dovolit napadnout,“ zasmála se temně. „A ani to by mě nezachránilo. Našel by mě všude a pak by mě sem dotáhl zpět, aby mě využil k původně zamýšleným účelům. Jediná cesta, kterou vidím, jediná možnost, kterou mám, je velice snadná.“

To jistě, Evangelino.

Ačkoli se naše motivace liší, cíl máme stejný. Nechala jsem ji mluvit, aby mi mohla sama říct všechno, co jsem chtěla slyšet. Bude jednodušší, když uvěří, že to vše byl jen a jen její nápad.

„Žádná svatba nebude, jen pokud Cal selže.“ Dívala se kamsi skrz mě. Musela se k těm slovům nutit. Protože znamenala zradu. Zradu jejího rodu, jejich barev, jejího otce, její krve. Musela ji řezat až do

morku kostí. „Pokud se nestane králem Norty, můj otec mnou na něj nebude plýtvat. Navíc když Cal válku prohraje, když prohrajeme, otec bude mít příliš plné ruce práce s tím, aby si udržel vlastní trůn, než aby mě prodal někomu jinému. Nebo aspoň ne nikam daleko.“

Daleko od Elane. To bylo jasné.

„Takže po mně chceš, abych Calovi zabránila znovu získat království?“

Evangelina se pousmála a o krok couvla. „Na Stříbrných dvorech ses toho spoustu naučila, Mare Barrowová. Jsi chytrější, než vypadáš. Už nikdy tě nepodcením a radím ti, abys nepodceňovala ani ty mě.“ Zatímco hovořila, kovové plíšky na její zbroji se začaly různě měnit a přetvářet, jako poslušní stříbrní a černí broučci, kterým vládne její matka. Přeměnily se na ní v jednodušší, méně zdobnou zbroj. Zbroj k boji a k ničemu jinému. „Když říkám, že chci, abys Cala zastavila, mám tím na mysli tebe a ten tvůj malý okruh. Ačkoli nevím, jak malý okruh mohou Montfortští a členové Šarlatové hlídky společně vytvořit. Nemůžou přece čekat, že se jim povede zmocnit se dalšího království Stříbrných. Ne bez dalších spojenců.“

„Hm.“ Trochu jsem si povzddechla. Evangelina totiž uhádla kartu, kterou bych raději ještě nevykládala.

„Člověk nemusí být politický génius, aby věděl, že aliance mezi Rudými a Stříbrnými bude plná vzájemných podrazů. Jsem si jistá, že všichni vůdci mají dostatek rozumu, aby svým protějškům nedůvěřovali.“ Evangelina, která už se otočila k odchodu, se za mnou ještě ohlédla. „Snad až na jednoho aspirujícího krále,“ dodala přes rameno.

To vím moc dobře i sama. Tiberias je stejně důvěřivý jako malé štěně. Lidmi, které miluje, se nechá jednoduše vést. Mnou, svou babičkou a především svým zesnulým otcem. Právě kvůli němu se za korunou hnál, aby dostal nějakému poutu, které se ještě nezlomilo. Jeho sebejistota, odvaha a dokonalé soustředění z něj dělají pána bitevního pole, ale ve všech jiných oblastech ho oslepují. Dokáže předvídat pohyby

armád, ale ne činy intrikářů. Všechny ty machinace buď nechce, nebo ani neumí vidět. Nevšiml si jich dřív, nevšimne si ani teď.

„Rozhodně není jako Maven,“ zamumlala jsem si pro sebe.

A přesto k mým uším dolehla ozvěna Evangeliných slov odrážejících se od kamenných stěn Corvia.

„To rozhodně ne.“

V jejím hlase jsem slyšela to samé, co jsem cítila sama.

Úlevu. I výčitky.

KAPITOLA 4

Iris

Vody zátoky mi šplouchaly kolem kotníků. Osvěžující. Obnovující. Před východem slunce bylo ještě chladno, ale mně zima nebyla. Dokázala jsem najít útěchu v jednoduchých pocitech. Tyhle vody jsem znala jako své boty. Vnímala jsem je široko daleko, cítila jsem i ten nejslabší proud, i tu nejmenší vlnku na řece ústící do zátoky a ze zátoky do jezera. Po hladině se začínal pomalu rozlévat příslib dne a vše, co se v ní odráželo, začalo nabývat světle modrý nebo narůžovělý nádech. V takovém klidu dokážu zapomenout na to, kým jsem. Ale ne na dlouho. Jsem Iris Cygnetová, rozená princezna, ze které udělali královnu. Nemůžu si dovolit luxus zapomínat vůbec na nic, bez ohledu na to, jak moc bych si to přála.

Čekala jsem spolu s matkou a sestrou. Všechny jsme upíraly zrak k jižnímu horizontu. V úzkém ústí zátoky se válela mlha, která halila poloostrov posetý strážními věžemi i jezero Eris za ním. Prostupovalo jí jen několik světél věží. Vypadaly jako nízko visící hvězdy. Když se zvedl vítr a odvál mlhu pryč z jezera, začaly z ní vystupovat další a další věže. Vysoké kamenné majáky, které během stovek let prošly už

nespočtem přestaveb a úprav. Byly svědky více hrůz války, než dokázali doložit i historici. Jejich světla zářila těsně před úsvitem do daleka. A tak tomu bude po celý den. Pochodně budou dál hořet a elektrická světla dál svítit. Vlajky, které se na nich třepotaly ve větru, se ale od naší klasické standardy lišily. Na každé věži byl vyvěšen kobaltově modrý prapor protkaný pruhy černé. K poctě všech těch, kteří padli v Corviu. Smuteční.

Na rozloučenou s naším králem.

V noci jsem se vyplakala. Myslela jsem, že ve mně už žádné slzy nezůstaly, ale pořád přicházely. To má sestra Tiora se ovládala líp. Hlavu držela vztyčenou a na čele jí zářila koruna ze safíru a černého jantaru. Přestože i já už jsem královnou, má koruna je jednodušší, jen taková čelenka z modrých diamantů osázená rubíny symbolizujícími Nortu.

Máme se sestrou pleť se stejným bronzovým nádechem, stejný tvar obličejů, stejně vystouplé lícní kosti a ostře řezaná obočí, ale ona má tmavě mahagonové oči po matce, kdežto já našedlé po otci. Tioře je dvacet tři, je o čtyři roky starší než já a je dědičkou trůnu Země jezer. Říkávala jsem, že se tak vážná a tichá už snad narodila, neuměla plakat ani se smát. Taková vážnost se jí jakožto dědičce naší matky hodila. Dokázala své emoce skrývat daleko líp než já, ačkoli jsem se snažila zůstat stejně klidná jako hladina jezer. Zírala odhodlaně před sebe s páteří vzpřímenou tak, že by ji neohnul ani zármutek z pohřbu. Ovšem i přes svoji stoickou náturu plakala pro našeho otce i ona. Její slzy jen nebyly tak dobře vidět, protože rychle mizely v zátočině vlnící se kolem našich nohou. Stejně jako zbytek naší rodiny patří i ona mezi nymfy. Využívala svých schopností k tomu, aby po jejím pláči nezůstalo ani stopy. Udělala bych to samé, kdybych na to měla sílu, jenže v tu chvíli jsem v sobě nedokázala probudit žádnou moc.

Což neplatilo pro naši matku Cenru, vládnoucí panovnici Země jezer.

Její slzy se chvěly ve vzduchu jako mráčky křišťálových kapiček, od nichž se odrážely paprsky vycházejícího slunce. Oba mráčky po-

malu rostly a kapičky slz v nich se začaly pomalu otáčet a házet jí na tmavou pleť duhu. Jako diamanty zrozené z bolesti jejího zlomeného srdce.

Stála před námi, po kolena ve vodě. Její smuteční šaty pluly na hladině kolem ní. Stejně jako já a Tiora se i ona oblékla do černé s nádechem naší královské modré. Její šaty byly sešité z několika vrstev jemného hedvábí, ale neměly žádný tvar. Vlály kolem ní jako vzpomínka. Tiora se postarala, abychom se my dvě na pohřeb připravily. Vybrala nám šaty i šperky. To matka si s ničím takovým hlavu nedělala. Vypadala zcela přirozeně. I bouřkově prošedivělé havraní vlasy jí volně splývaly na ramena. Neměla žádné náramky, žádné náušnice, žádnou korunu. To, že je královna, dokazovala jen svým vystupováním. A to stačilo. Byla jsem v pokušení chytit se jí za sukni, jak jsem to dělávala ještě jako malá. To jsem se jí chtěla vždycky držet a nikdy nepustit. Už nikdy neopustit domov. Nikdy se nevrátit ke dvoru, který se štěpil kolem už zlomeného krále.

Myšlenka na mého manžela ve mně vzbudila chlad. A odhodlání.

Slzy na mých tvářích oschly.

Maven Calore je jen dítě, které si hraje s nabitou zbraní. Jestli ví, jak z ní střílet, to se teprve ukáže. Já ovšem už v hlavě nosím pár cílů. Pár lidí, na které mu ukážu. Samozřejmě toho Stříbrného, který zavraždil mého otce. Nějaký Iral. Podřízl mu hrdlo. Napadl ho ze zadu jako bezectný pes. Ale ten Iral sloužil jinému králi. Samosovi. Volovi Samosovi. Dalšímu muži bez jakéhokoli nároku na čest nebo úctu. Povstal proti vlastnímu pánovi, jen aby získal sám pro sebe korunu, jen aby si mohl říkat král nějakého malého bezvýznamného koutu světa. Ale nevzbouřil se sám. Připojily se k němu i další nortské rody, které chtějí nahradit Mavenu tím druhým Calorem, jeho zapuzeným bratrem. Než otec zemřel, bylo by mi ani nevadilo, kdyby se Maven najednou ocitl sesazen nebo třeba i mrtev. Za předpokladu, že by mír mezi naší zemí a Nortou přetrvával, mi to mohlo být jedno. Ale teď? Orrec Cygnet je

po smrti. Můj otec zemřel kvůli lidem, jako jsou Volo Samos a Tiberias Calore. Co všechno bych udělala pro to, abych je mohla utopit v mém hněvu?

Co všechno pro to udělám.

Z mlhy se vynořily lodě. Tři tiše plující známé lodě se stříbrno-modrými příďemi. Všechny jen s jednou palubou. Úsvitové lodě neslouží k válečným účelům. Ty se staví pro rychlost, ticho a k plnění vůle mocných nymf. Jejich trupy mají speciální tvar, aby dokázaly zachytit uměle vytvořené proudy, stejně jako teď.

To byl můj nápad, vypravit lodě. Nemohla jsem snést myšlenku na to, že otcovo tělo povlečou celý ten dlouhý pochod z Mouru, kterému v Nortě říkají Kotel. Cesta vede přes mnoho měst a zvěst o jeho smrti by jejich smuteční pochod jistě předběhla. Chtěla jsem, aby ho přivezli domů, abychom se s ním mohly rozloučit jako první.

Takže se tu teď nezhroutím.

Na palubě vedoucí lodi stáli nymfové v jezeřanské modré barvě, moji příbuzní z rodu Cygnetů. Tváře měli zkřivené zármutkem. Všichni truchlili stejně jako my. Otec byl v našem rodu velice oblíbený, přestože pocházel z jeho méně významné větve. To matce koluje v žilách královská krev. To ona pochází z dlouho nepřerušené linie panovníků. A jakožto taková nesmí opustit hranice naší země, pokud to není výslovně nutné. A Tiora je nesmí opustit už vůbec, dokonce ani za války ne, aby se zachovala následnická linie.

Aspoň nebudou muset sdílet otcův osud a nezemřou v bitvě. A nebudou muset sdílet ani ten můj a žít tak daleko od domova.

Mého manžela šlo mezi tmavě modrými uniformami snadno rozpoznat. Střežili ho čtyři gardisté, kteří tentokrát vyměnili plamenné kombinézy za taktickou výstroj. Masky poseté temnými drahokamy si ale nechali, krásné a děsivé zároveň. Maven byl jako obvykle oděný v černé, a přestože neměl žádné medaile, insignie ani korunu, jasně vyčníval. Žádný král není tak hloupý, aby se vydal do bitvy s takovým terčem na

čele. Ne že bych si myslela, že Maven bojoval. Není válečník, aspoň na bitevním poli ne. Vedle svých a mých vojáků vypadá malý. Slabý. Přesně to jsem si taky myslela, když jsme se poprvé setkali v tom pavilonu uprostřed minového pole. Pořád to je ještě jenom kluk, o rok mladší než já. Nicméně dobře ví, jak toho využít ve svůj prospěch. Využívá toho. Na jeho lid to funguje, díky předstírané nevinnosti jeho lži jen hltá. Rudí i Stříbrní žijící mimo jeho dvůr si mezi sebou vyprávějí o jeho bratrovi, zlatém princí, který se nechal svěst špionkou a přesvědčit i k vraždě otce. Pikantní příběh, jakého se lid vřdycky milerád chytí. A když se k tomu přidá skutečnost, že Maven ukončil stoletou válku mezi našimi zeměmi, hned to na něj vrhá daleko lepší světlo. Ale zároveň ho to staví do zvláštní pozice. Je králem, kterého podporuje lid, ale nikdo z jeho nejbližších. Ani ti šlechticové, kteří se na něj ještě věší. Ti u něj zůstávají jen proto, že potřebují, aby zachoval jejich momentálně křehké království.

A taky proto, ačkoli to připouštím k smrti nerada, že Maven je skvělým intrikářem. Dokáže šlechtické rody dobře zvládnout a štvát je proti sobě tak akorát, zatímco zbytek lidu svírá železnou pěstí.

Královský dvůr Norty je plný hadů, dnes víc než kdykoli dřív.

Na mě jeho machinace ale nikdy fungovat nebudou. Nejsm tak hloupá, abych ho podcenila. Zvláště ne teď, když ho očividně zcela ovládají jeho obsese. Jeho mysl je stejně roztržštěná jako jeho země, takže je o to nebezpečnější.

První loď pomalu přistávala u břehu. Měla tak nízký ponor, že doplula téměř až k matce. Jako první se vylodili nymfové. Skočili přímo do vody, která před nimi ustoupila, takže mohli kráčet po dně suchou nohou. Ne snad kvůli sobě, ale kvůli Mavenovi.

Ten z lodi vyskočil hned za nimi a snažil se dostat na pevninu co nejrychleji. Žháří jako on vodu nemilují. Taky cestou nespouštěl oči z vodních stěn kolem sebe. Nečekala jsem, že by mi snad projevil nějakou soustrast. Jen kolem mě se svou eskortou bez povšimnutí prošel.

Ani se na mě nepodíval. Na to, že se mu říká Plamen severu, má ne skutečně ledové srdce.

Moji bratrance zůstali ve vodě a znovu ji propustili. Obě vodní stěny vmžiku spěchaly jedna k druhé, než se konečně zase spojily a vytvořily velkou vlnu, jako když zvedne hlavu nějaké zvíře. Nebo když se rodič natahuje k dítěti.

Vojáci pak z paluby zvedli nosítka a mně se naskytl známý pohled.

Nejsem dítě. Vím, jak vypadá mrtvé tělo. Má zem je víc než sto let ve válce a jakožto mladší dcera, druhé dítě, se už dávno pohybuju na frontě. Vycvičili mě spíš k boji než k vládnutí. Je mou povinností podpořit sestru tak, jak otec podporoval matku, jakkoli bude třeba.

Tiora nečekaně polkla vzlyk. Vzala jsem ji za ruku.

„Klidná jako voda, Ti,“ zašeptala jsem. Tiora mi v odpověď stiskla ruku a znovu si na obličej nasadila neprostupnou masku. Moji bratrance zvedli paže a voda jejich pohyb zrcadlila. K nebi se vznesl vodní sloup, na který vojáci na lodi položili nosítka s tělem přikrytým bílou plachtou. Voda je pak pomalu a elegantně snesla dolů.

Matka popošla o pár kroků dál, dokud nestála ve vodě až po zápěstí. Všimla jsem si, jak jemně zakroužila prsty. A nosítka s tělem mého otce k ní po hladině poslušně připlavala, jako by je k sobě táhla na neviditelném provázku. Moji bratrance dál kráčeli vedle nich, aby zůstali králi po boku, i když už byl po smrti. Dva z nich plakali.

Když se matka dotkla plachty, kterou přes něj přehodili, musela jsem bojovat s nutkáním zavřít oči. Chtěla jsem si na něj uchovat vzpomínky, a ne si je ničit pohledem na jeho mrtvolu. Ale jednoho dne bych toho litovala. Tak jsem zhluboka dýchala a soustředila se na to, abych zůstala aspoň trochu v klidu. Kolem kotníků mi začala vířit voda. Jemný spirálovitý proud byl vnějším obrazem nevolnosti, která mi sevřela žaludek. Soustředila jsem se na něj a myslí opisovala pravidelné kruhy, abych zabránila své největší bolesti přetéct. Začala jsem zuby a hlavu držela zdviženou. Slzy mi už do očí nevrhly.

Jeho obličej vypadal tak zvláště. Někdo z něj vysál barvu i život. Jemná snědá pleť, i přes jeho věk téměř bez vrásek, měla nezdravě bílý nádech. Kéž by byl jen nemocný – ne mrtvý. Matka mu položila dlaně na tváře a hleděla na něj s takovou silou, jakou bych v sobě nikdy nenašla. Její slzy se dál vznášely ve vzduchu jako hejno lesknoucího se hmyzu. Po dlouhé chvíli ho políbila na zavřená víčka a prsty mu projela dlouhými ocelově šedými vlasy. Pak dlaně znovu zvedla a utvořila mu z nich nad obličejem mističku, do níž se nashromáždily veškeré její slzy. Pak ho jimi konečně pokropila.

Skoro jsem čekala, že sebou trhne, ale otec se ani nehnul. Už nemohl.

Po matce se s ním šla rozloučit Tiora, která rukama zvedla vodu ze zátoky a přelila mu ji po tváři. Pak si ho chvíli prohlížela. Vždycky měla blíž k naší matce, jak to její pozice vyžadovala. Což ovšem nijak nezmírňovalo její bolest. Na okamžik se přestala ovládat, otočila se a skryla si tvář do dlaní.

Když jsem zátokou kráčela já, měla jsem pocit, jako by se svět nějak smrskl a jako by mi ztěžkly nohy. Matka u něj stále ještě stála, jednu ruku položenou na bílé plachtě, která zakrývala zbytek jeho těla. Podívala se na mě klidným a prázdným pohledem, který dobře znám. Sama ho používám vždycky, když potřebuju skrýt bouři emocí, které se ve mně melou. Využila jsem ho třeba ve svůj svatební den. Ale tehdy jsem potřebovala skrýt strach, ne bolest.

A ne tak moc.

Následovala jsem Tiořin příklad a skropila mu obličej vodou ze zátoky. Kapičky mu stekly po orlím nose a lícních kostech až na vlasy. Odhřnula jsem mu z tváře zbloudilý šedý pramínek a najednou jsem zatoužila po tom, abych ho mohla ustříhnout a schovat. Doma v Archeonu mám takový malý oltář, jakousi svatyni, se svíčkami a emblémy bezejmenných bohů. Ačkoli je to jen stísněný prostor, je to jediný kout paláce, kde se cítím sama sebou. Byla bych si tam s sebou odnesla i kousek z něj.

Nesplnitelné přání.

Když jsem se s ním rozloučila, matka znovu zaujala místo u jeho hlavy a položila dlaně na dřevěná nosítka. Učinily jsme s Tiorou to samé. Já to ještě nikdy nedělala. Kéž bych nemusela ani teď. Ale ne-
zbylo než uposlechnout přání bohů, kteří veleli k *návratu*. K návratu k tomu, čím člověk je, k jeho schopnostem. Floristé se pohřbívají do země, tuháci do kamenných hrobek z mramoru a žuly a nymfové na dno pod hladinu.

Pokud budu v době Mavenovy smrti ještě naživu, dovolí mi spálit jeho tělo?

Pak jsme společně zatačily, jednak rukama, jednak silou našich schopností, svalů i vodního proudu, abychom otcovo tělo potopily pod hladinu. Přestože jsme stály na mělčině, voda jeho rysy hned rozostřila. Nad nízké kopce nalevo ode mě se vyhoupllo ranní slunce, jehož paprsky se odrazily od hladiny, až mě na vteřinu oslepily.

Zavřela jsem oči a vybavila si otce takového, jaký býval.

Než se vrátil zpět do lůna vod.

Detraon je městem vodních kanálů, které vytvořili nymfové, když jimi protkali skalnaté podloží na západním okraji Průzračné zátoky. Prastaré město, které tu stávalo v minulosti, už dávno neexistuje. To smetla před více než tisíci lety povodeň. Na dolním toku řeky po něm dodnes zůstaly hromady trosek plné suti z jiného věku. Rez z korodujícího železa tam ještě teď barví zem do červena a magnetroni ji sklízějí jako farmáři obilí. Když ale vody po dávné povodni opadly, na faktu, že se jedná o ideální lokalitu pro hlavní město, se nic nezměnilo. Leží poblíž jezera Eris a díky kratšímu průplavu nabízí zároveň snadný přístup k jezeru Neron a dalším jezerům za ním. Z Detraonu se kvůli přirozeným i uměle vytvořeným kanálům můžeme rychle dostat téměř do všech koutů našeho království. Jezerem Hud na severu počínaje, přes sporné hranice podél toku Velké řeky na západě až po Ohius na jihu.

Tomu nemohl odolat žádný král z našeho rodu. A tak jsme tu zůstali, abychom mohli dál těžit z bezpečí i síly, které z vody získáváme.

Jednotlivé čtvrti Detraonu obklopující střed města s chrámy jsou od sebe také odděleny vodními kanály. Většina Rudých žije v jihovýchodní čtvrti, nejdál od vodních břehů, kdežto šlechtická čtvrť a palác samotný se nachází hned na okraji zátoky, abychom měli výhled na vodu, kterou tolik milujeme. Na severovýchodě najdete čtvrť, které se říká Vodní víry. Tam vedle sebe žijí bohatší Rudí a méně důležití Stříbrní. Většinou se jedná o obchodníky, nižší důstojníky, řadové vojáky a chudé studenty univerzity sídlící v šlechtické čtvrti. Tamní Rudí jsou potřební a prospěšní. Třeba řemeslníci. Ti jsou většinou svobodní. Nebo sloužící, kteří jsou buď dost bohatí, nebo dost důležití na to, aby bydleli v domácnostech Stříbrných a ne ve vlastním. Správa města nepatří mezi mé silné stránky a Tiora se v ní vyzná daleko líp, ale dělám, co můžu, abych se v takových věcech taky orientovala. Přestože mě nudí, musím o nich aspoň vědět. Protože nevědomost je břemeno, které nehodlám nést.

Dnes jsme místní vodní cesty využít nepotřebovali, protože palác je opravdu dost blízko pobřeží. *Skvělé*, říkala jsem si, zatímco jsem kráčela známou cestou. Podél tyrkysových a zlatých stěn domů ve šlechtické čtvrti se táhnou podloubí tak hladká a dokonalá, že musejí být jediné dílem Stříbrných. A nad nimi otevřená okna domovů rodin, které důvěrně znám. Vlajky v barvách jejich dynastií se pyšně třepotaly ve větru. Krvavě rudá standarta rodu Renardů, nefritově zelená nedostizné a prastaré linie bouřkonošů Sielleových – postupně jsem si je v mysli všechny vyjmenovala. I jejich synové a dcery bojovali za naši novou alianci. *Kolik z nich asi zemřelo otcí po boku? Kolik z těch, které znám?*

Zdalo se, že nás čeká krásný den. Slunce stoupalo na oblohu poseitou drobnými mráčky a vítr od jezera Eris si stále ještě jemně pohrával s mými vlasy. Čekala jsem, že od východu přinese zápach rozkladu, destrukce a porážky, ale cítila jsem z něj jen vůni jezer zelenajících se

letní vláhou. Ani stopy po kulhající armádě, jejíž krev potřísnila hradby Corvia.

Naše eskorta byla početná, jelikož naše černoooké vojáky doplňoval i Mavenův doprovod. Většina nortských šlechticů zůstala spolu s armádou a postupovala tak rychle, jak to jen stav zbytku dovolil. Ale gardisté byli s ním a nespouštěli ho z očí stejně jako dva z jeho vysoce postavených generálů, kteří měli každý ještě svou vlastní osobní stráž. Lord generál z rodu Greců byl prošedivělý a klamal tělem. Na lamželeza byl poněkud štíhlý, ale kvůli popelavě žlutomodrému znaku na rameni si ho nešlo splést. Tiora se postarala, abych si zapamatovala důležité nortské rody, takže je znám stejně dobře jako ty naše. Lord generál Macanthos v šedomodrých barvách byl ještě mladý, měl plavé vlasy a nervózní pohled. Příliš mladý na takovou pozici. Nejspíš se do ní dostal teprve nedávno, poté co nahradil nějakého svého zemřelého příbuzného.

Maven měl dost rozumu na to, aby dal mé matce v její vlastní zemi přednost a kráčel několik kroků za ní. Já se dle všeobecného očekávání držela po jeho boku. Ale nedotýkali jsme se. Ani jsme se nedrželi za ruce. Taková pravidla stanovil on, ne já. Ode dne, kdy mu ze spárů unikla Mare Barrowová, se mě ani nedotkl. Naposledy se naše těla spojila v tom polibku tehdy pod rychle se zatahujícím nebem.

Za což jsem tiše vděčná. Víím, co je mou povinností coby Stříbrné princezny, královny a mostu mezi našimi dvěma zeměmi. Je to i jeho povinnost. Břímě, které musíme oba nést. Ale jestliže se on rozhodl na téma dědiců netlačit, tak já s tím sama rozhodně nezačnu. Zaprvé je mi teprve devatenáct. Mám na to už věk, to ano, ale rozhodně mám ještě spoustu času. A zadruhé, pokud Maven selže, pokud nortskou korunu získá jeho bratr, nebudu mít důvod tam zůstat a bezdětná se budu moct vrátit domů. Nechci se k Nortě nijak poutat, dokud to nebude naprosto nutné.

Naše pláště se táhly po zemi a zanechávaly po nás na ulici kopírující břehy mokré stopy. Od bílé dlažby se odrážely paprsky slunce.

Těkala jsem očima sem a tam a vpíjela se jimi do letního dne v mém bývalém hlavním městě. Kéž bych se mohla na chvíli zastavit jako dřív, opřít se o nízkou zídku táhnoucí se po okrajích pláže a trochu si líně procvičit své schopnosti. Možná i zkusit vyprovokovat Tioru k menšímu přátelskému zápasu. Jenže na to není ani čas, ani příležitost. Nevím, jak dlouho tu zůstaneme, takže mi nezbývá než maximálně protahovat jednotlivé okamžiky a zapamatovat si je. Vytetovat si je do mysli stejně, jako mi kdysi vytetovali vlny na záda.

„Jsem prvním králem Norty, který sem za sto let vkročil.“

Maven promluvil tichým chladným hlasem, jako když se v předjaří ještě ozve dozvuk zimy. Po tolika týdnech strávených na jeho dvoře pomalu začínám chápat jeho nálady. Studovala jsem ho stejně pečlivě jako dějiny a zvyklosti jeho země. Král Norty není milým stvořením, a ačkoli pro fungování naší aliance je mé přežití klíčové, mé pohodlí už nikoli. Snažím se nijak si ho nepohněvat, což mi zatím přišlo snadné. Nezacházel se mnou špatně. Vlastně se mnou v podstatě nezacházel vůbec nijak. V Ohnivém paláci mi nedalo práci jít mu z cesty.

„Víc jak sto let, pokud mi paměť slouží,“ odpověděla jsem a snažila se skrýt své překvapení z toho, že na mě promluvil. „Posledním králem z rodu Calorů, který k nám přijel na státní návštěvu, byl Tiberias druhý. Ještě před tím, než vaši a moji předkové vstoupili do války.“

Když jsem to jméno zmínila, znechuceně sykl. *Tiberias*. Sourozenská nevraživost není cizí ani mně. Závidím Tioře spoustu věcí. Ale nikdy jsem vůči ní necítila tak všeobjímající zášť, jakou cítí Maven vůči svému vyhnanému bratrovi. Takovou nenávisť až do morku kostí. Seběmenší zmínka o něm, dokonce i během formálních příležitostí, ho pokaždé vyprovokuje jako bodnutí nožem. To jméno po předcích je nejspíš jednou ze všech věcí, které mu závidí. Jedním z dalších znaků skutečného krále, který nikdy nebude jeho.

Možná proto se tak zarytě žene za Mare Barrowovou. To, co se traduje, se zdá být pravdivé. Důkazy jsem viděla na vlastní oči. Mare

Barrowová není jen mocnou novokrevnou, takovým tím zvláštním druhem Rudých, kteří mají schopnosti podobající se našim, ale i Tiberiasovou láskou. Zamíloval se do Rudé holky. Vzhledem k tomu, že jsem měla možnost se s ní setkat, téměř chápu proč. Dokonce ani v poutech nepřestávala bojovat. Odolávat. Je jako zajímavá hádanka, kterou bych ráda rozluštila. Navíc se zdá, že bratři Calorové se o ni mezi sebou přetahují jako o nějakou trofej. Neznamená pro ně tolik co koruna, ale je pro ně dost důležitá na to, aby se o ni prali jako dva psi o kost.

„Pokud by si to Vaše Veličenstvo přálo, mohu zorganizovat prohlídku hlavního města,“ nabídl jsem mu. Přestože po společném čase s Mavenem vůbec netoužím, znamenalo by to čas strávený ve městě. „Chrámy v celé naší zemi jsou proslulé svou nádherou. A vaše přítomnost by bohy jistě uctila.“

Lichotky na něj nepůsobí tak, jak na většinu šlechticů a dvořanů. Trochu se ušklíbl. „Snažím se soustředit pozornost na věci, které skutečně existují, Iris. Například na tu válku, kterou se oba snažíme vyhrát.“

Jak chceš. Jeho odpověď jsem spolkla s chladnou odtažitostí. S nevěřícími problémy nemám. Jejich oči otevřít nemůžu a ten úkol mi ani nepřisluší. Jen ať se s bohy setká až po smrti. Pak uvidí, jak moc se pletl, než vstoupí do pekla, které si sám zavinil. Bude tonout až na věky. To je posmrtný trest pro žháře. Mým posmrtným trestem by byl zas věčný oheň.

„Samozřejmě.“ Sklonila jsem hlavu. Chladné drahokamy mě studily na čele. „Až dorazí naše armády, zamíří do Jezerní citadely na léčení a znovuvyzbrojení. Měli bychom se tam s nimi setkat.“

Maven přikývl. „To bychom měli.“

„A pak je třeba zvážit, co s Pidmoutou,“ dodala jsem. Když lordi loajální knížeti Brackenovi vyhledali Mavenovu pomoc, ještě jsem v Nortě nebyla. Tehdy spolu naše země stále vedly válku. Nicméně zpravodajské informace hovořily jasně.

Mavenovi trochu zacukalo ve tváři. „Kníže Bracken se Montfortu nepostaví, dokud ti bastardi drží jako rukojmí jeho vlastní děti.“ Mluvil se mnou jako s nějakým prošťáčkem.

Já se ale ovládla a přikývla. „To jistě ne. Ale pokud by se podařilo uzavřít dohodu o spojenectví tajně, tak by Montfort přišel o svou základnu na jihu, spolu s ní i o všechny zdroje, které jim Bracken přenechal, a získal by dalšího mocného nepřítele. Další Stříbrné království, se kterým by musel bojovat.“

Jeho pravidelné kroky se odrážely od cesty. Slyšela jsem, jak dýchá, jak tiše a pomalu vydechuje, zatímco mě nechává čekat na odpověď. Přestože jsme stejně vysokí a máme i srovnatelnou váhu, pokud dokonce nejsem o něco těžší než on, stejně si vedle něj připadám malá. Malá a zranitelná. Jako ptáček, který uzavřel příměří s kočkou. A to se mi vůbec nelíbí.

„Hnát se za Brackenovými dětmi by mohlo dopadnout jako honba za přeludem. Nevíme, kde je drží ani jak moc je hlídají. Můžou být na druhé straně kontinentu. A taky můžou být dávno mrtvé,“ zamumlal Maven. „Měli bychom se soustředit na mého bratra. Až nebude, nebudou mít za kým se sešikovat.“

Snažila jsem se netvářit zklamaně, ale stejně jsem cítila, jak se mi svěsila ramena. Piedmontu potřebujeme. Víím, že ano. Nechat ji Montfortu je chyba, která může skončit naší smrtí a zkázou. Tak jsem to zkusila znovu.

„Kníže Bracken má svázané ruce. Nemůže se o záchranu svých dětí pokusit sám, i kdyby věděl, kde je skrývají,“ opáčila jsem tiše. „Riziko selhání je až příliš velké. Ale kdyby je vypátral někdo jiný?“

„Chcete se k tomu úkolu snad dobrovolně přihlásit vy, Iris?“ sjel mě pohledem.

Při pomýšlení na takové bláznovství mi trochu zatrnulo. „Já jsem královna a princezna, ne nějaký pes, kterého byste mohl poslat pro aport.“

„Samozřejmě že nejste pes, drahá,“ ušklíbl se na mě, aniž by zpomalil. „Psi poslouchají.“

Místo abych to vzdala, přešla jsem tu otevřenou urážku jen povzdechem. „Nejspíš máte pravdu, můj králi.“ Ale poslední karta, která mi zůstala, nebyla vůbec špatná. „Koneckonců co se držení rukojmí týče, máte své vlastní zkušenosti.“

Vedle mě explodovalo takové horko, že mi po těle ihned vyskočil pot. Připomenout Mavenu Mare a to, jak ji ztratil, je snadný způsob, jak ho vyvést z míry.

„Pokud by se ty děti našly,“ zavrčel, „pak by snad šlo něco domluvit.“

Nic víc jsem z něj nedostala, ale považovala jsem to za úspěšný rozhovor.

Tyrkysové, zlatem zdobené zdi kolem nás postupně ustoupily zářivému mramoru. Prošli jsme šlechtickou čtvrtí až k hradbám královského paláce. V jejich obloucích byly vsazené masivní brány hlídané strážemi, Jezeřany v modrých uniformách. Další strážní střežili hradby samotné a pozorovali procházející královnu. Matka trochu přidala do kroku. Už se těšila dovnitř, pryč od pátravých pohledů. Dovnitř, kde bude sama s námi. Tiora kráčela jen kousek za ní. Ne proto, že by jí snad chtěla být nablízku, ale proto, aby se držela dál od Mavenu. Zneklidňuje ji, stejně jako většinu lidí. S tím jeho intenzivním elektrizujícím pohledem je něco špatně. Na někom tak mladém vypadá nepatříčně. Skoro uměle. Jako by ho někdo vytvořil.

Což vzhledem k tomu, jakou měl matku, klidně může být pravda.

Kdyby ještě žila, nesměla by do Detraonu ani vkročit, natož do blízkosti královské rodiny. Tady u nás Stříbrným, jako byla ona – mysl ovládajícím našeptávačům –, nevěříme. V naší zemi už ani nežijí. Rod Servonů byl dávno vyvražděn. A z dobrých důvodů. Co se Norty týče, mám takový pocit, že podobný osud by mohl brzy potkat i rod Merandusů. Od té doby, co jsem vstoupila do Ohnivého paláce, jsem s žádným našeptávačem ještě nemluvila. A poté co jeho bratranec zahynul během

naši svatby, Maven nejspíš drží zbytek rodu své matky někde v ústraní, pokud je nechal vůbec naživu.

Royelle, náš královský palác, se rozkládá na celém území palácové čtvrti. Je plný soukromých kanálů a akvaduktů, jejichž voda ústí ve fontánách a vodopádech. Některé se klenou nad cestami a směřují do zátoky, jiné vedou pod zemí. V zimě jich většina zamrzá a zdobí okraje cest rozličnými sochami, které by nedovedla vytvořit žádná lidská ruka. Kněží z chrámů sem o festivalech a slavnostech chodí, aby četli z ledu budoucnost a mohli ostatním sdělit vůli bohů. Ti většinou mluví v hádankách a píší je na zem a na jezera písmem, které vidí jen požehnaní a kterému rozumí jen vyvolení.

Žhářského krále ještě nedávno znepráteného národa muselo stát velký kus odvahy do naší pevnosti vůbec vkročit. A Maven při tom ani nehnul brvou. Někdo by si možná myslel, že ztratil schopnost se bát, že jeho matka z něj takovou slabost, jakou je strach, vykořenila. Ale to není pravda. Já vidím strach ve všem, co dělá. Především strach z bratra. Strach z toho, že mu ta holka, Barrowová, utekla a ztratil nad ní kontrolu. A stejně jako u všech ostatních i smrtelný strach z toho, že by mohl přijít o svou moc. Kvůli té tady teď je. Kvůli té se se mnou oženil. Udělá vše, aby si udržel korunu.

Taková oddanost. Je jeho největší silou a slabostí zároveň.

Došli jsme až k velkým branám u zátoky strážným vojáky a z obou stran ještě vodopády. Když matka procházela, strážní se jí poklonili, a dokonce i vodní proudy se trochu rozvířily, svedené její nesmírnou mocí. Za branami u zátoky na nás čekalo mé nejoblíbenější nádvoří. Plné širokého pásu pečlivě udržovaných modrých květin všech druhů. Růží, lilií, tulipánů, ibišků a hortenzií, na jejichž okvětních lístcích najdete celou škálu odstínů od nafialověle světle modré až po temně indigovou barvu. Měly být modré. Ale stejně jako naše vlajky a má rodina i ony truchlily.

A jejich okvětní lístky zčernaly.

„Vaše Veličenstvo, mohla bych teď zavést svou dceru do svatyně? Jak si to žádají naše tradice?“

Bylo to poprvé, co matka toho rána na Mavenu promluvila. Tónem, kterým hovořila u dvora, a navíc v jazyce Norty, aby se nemohl vymluvit, že její žádosti snad nerozuměl. Má lepší přízvuk než já, vlastně zní téměř jako rodilá mluvčí. Cenra Cygnetová je chytrá žena s nadáním pro jazyky a diplomacii.

Zastavila se a slušně se k němu obrátila. Nebylo by zdvořilé, něco od krále žádat a stát k němu přitom zády. *Přestože si žádá mě, svou vlastní dceru, živou bytost s vlastní vůlí*, pomyslela jsem si s hořkostí. *Jenže tak už to není. Maven tě převyšuje. Teď jsi už jeho poddanou, ne její. A musíš poslouchat jeho. Aspoň navenek.*

Nemám totiž v nejmenším úmyslu být poslušnou královnou.

Před matkou se Maven o náboženství našťestí až tak opovržlivě nevyjadřuje. Dokonce se na ni trochu usmál a mírně se uklonil. Vedle matky, která má prošedivělé vlasy a vrásčitou tvář, vypadá mladý. Nový. Nezkušený. Ale ve skutečnosti je všechno, jen ne nezkušený. „Tradičníce musíme ctít,“ prohlásil. „Dokonce i v tak chaotických časech, jako jsou ty naše. Ani Norty, ani Země jezer nesmí zapomenout na svou podstatu. Právě to nás může nakonec zachránit, Vaše Veličenstvo.“

Mluví dobře. Jeho slova jsou sladká jako sirup.

Matka se také pousmála, ale jen ze zdvořilosti. „To ano. Tak pojd, Iris,“ řekla a pokynula mi.

Kdybych se neuměla ovládat, chytila bych se jí rychle za ruku a utíkala pryč. Ale sebeovládání mám na rozdávání, takže jsem odešla klidným krokem. Možná dokonce až příliš pomalým. V matčiných a sestřiných stopách skrz černé záhony a modře zdobené chodby až na svatou půdu, kde stojí královnina soukromá svatyně.

Přiléhá ke komnatám královniny. Vlastně je to jednoduchý soukromý chrám mezi ložnicemi a salonky. Jediné, čím se může pyšnit, je tradiční výzdoba. Uprostřed stojí asi do pasu vysoká bublající fontánka a ze

stěn a stropů shlížejí zvláště povědomé tváře s nečitelnými pohledy. Naši bohové nemají jména ani žádnou hierarchii. Jejich požehnání jsou vzácná, jejich slova ještě vzácnější a jejich tresty nepředvídatelné. Prostupují ale vším. Jsou přítomni ve všem. Zadívala jsem se na svou oblíbenou, vzdáleně ženskou tvář s šedýma, prázdnýma očima, která se nepatrně usmívá, ačkoli to se mi možná jen zdá a jedná se třeba o nějakou rýhu ve stěně. Jako by se usmívala i teď. I teď, ve stínu otcova pohřbu, mě dokázala uklidnit. *Všechno bude v pořádku*, jako by říkala.

Matčina svatyně není tak velká jako veřejná palácová svatyně, ani tak zdobná jako obří chrámy stojící v srdci Detraonu. Žádné zlaté oltáře, žádné drahokamy vykládané knihy o nebeských zákonech. K tomu, aby o sobě naši bohové dali vědět, stačí jen lidská víra.

Opřela jsem se rukou o známé okno a čekala. Tlustým diamantovým sklem vyfoukaným do podoby vlnící se vodní hladiny dovnitř stydlivě proudily první paprsky ranního slunce. Jakmile za námi matka zavřela dveře a osaměly jsme jen spolu s bohy, tiše jsem si oddychla. Než se mé oči stačily přizpůsobit šeru uvnitř, matka si vzala mou tvář do hřejivých dlaní. Trochu jsem ucukla.

„Nemusíš se tam vracet,“ zašeptala matka.

Ještě nikdy jsem ji neslyšela prosit. Proto mě její prosba zaskočila.

„Co?“ vyhrkla jsem zaraženě.

„Prosím, má nejdražší.“ Rychle přešla do naší rodné řeči – její pohled se zostřil a ve stínech malé místnosti potemněl. Její oči vypadaly jako dvě hluboké studny, do kterých bych mohla spadnout a už se z nich nikdy nevynořit. „Naše spojenectví může přetrvat, aniž bys ho musela držet pohromadě ty.“

Stále držela můj obličej v dlaních. Dlouho jsem tak zůstala. Ale pak jsem v jejích očích spatřila naději. Sama jsem je zavřela a pak jsem pomalu zvedla ruce, chytla ji za ty její a stáhla je zas dolů.

„Obě víme, že to není pravda,“ řekla jsem a přinutila jsem se na ni znovu podívat.

Matka zařala zuby a celá se naježila. Žádná královna nepřiznává ráda sebeklam. „Neříkej mi, co vím nebo nevím.“

Ale i já už jsem královnou.

„Prozradili ti snad bohové něco víc?“ zeptala jsem se. „Mluvíš tu teď snad za ně?“ To by bylo rouhání. Všichni slyší jejich hlas v srdci, ale jejich poselství smí šířit jen kněží.

A to platí i pro samotnou královnu. Zahanbeně pohlédla stranou, načěz se obrátila k Tioře. Ale má sestra mlčela a tvářila se vážněji než kdy jindy, což mluvilo za vše.

„Mluvíš tu teď snad za korunu?“ tlačila jsem na ni dál. *Matka to musí pochopit.* „Pomohlo by to naší zemi?“

Opět jsem se dočkala jen ticha. Matka neodpovídala. Místo toho se znovu schovala pod masku královny. Jako by vyrostla a zatvrdila se. Až jsem se chvíli bála, že mi před očima zkamení. *Nebude ti lhát.*

„Nebo teď spíš mluvíš sama za sebe, matko? Jako truchlící žena, která právě přišla o manžela a nechce přijít i o dceru...?“

„Nemůžu popřít, že bych si přála mít tě u sebe,“ odpověděla sebejistě hlasem panovnice. Tím, kterým vyhláškova svá rozhodnutí u dvora. „V bezpečí. Daleko od takových zrůd, jako je on.“

„Já Mavenu zvládnou. Zvládám ho už celé měsíce. To přece víš.“ Stejně jako ona předtím jsem se teď i já podívala na Tioru v naději, že u ní najdu nějakou podporu. Ale její výraz se vůbec nezměnil, nadále si udržovala neutralitu, tiše vše pozorovala a hodnotila, přesně tak, jak se od nástupkyně královny očekává.

„Ale ano, tvé dopisy čtu,“ mávla matka rukou. Měla prsty vždycky tak štíhlé? Tak vrásčité? Tak *staré*? Ten pohled mě překvapil. *Tolik zese-divěla*, napadlo mě, když jsem ji pozorovala. Její vlasy ve slabém světle úplně zářily. *Je o tolik šedivější, než si ji pamatuju.*

„Dostávám jak tvou oficiální korespondenci, tak soukromé tajné zprávy, které mi posíláš, Iris. Ale žádné z nich mi nedávají jistotu. A když ho teď vidím...“ Hluboce si povzdechla a zamyslela se. Přešla

k protějším oknu a přejela prstem po zvlněném diamantovém skle. „Ten kluk je tvrdý jako kámen a úplně prázdný. Nemá žádnou duši. Zabil vlastního otce a totéž se pokusil udělat i s vyhnaným bratrem. Ať už s ním jeho démonická matka provedla cokoli, odsoudila ho tím k životu plnému utrpení. A já tě nechci odsoudit k tomu samému. Nedovolím, abys svůj život zahodila po jeho boku. Je jen otázkou času, než jeho dvůr pohltí jeho nebo on jej.“

Toho se obávám i já, jenže nemá smysl plakat nad již uskutečněnými rozhodnutími. Nad již otevřenými dveřmi, nad cestami, na které jsme už vykročili. „Kéž bys mi to jen řekla dřív,“ odfrkla jsem si. „Byla bych ho nechala zahynout, když nás tehdy ti Rudí napadli během svatebních oslav. A otec by teď ještě žil.“

„Ano,“ zamumlala matka a zírala do okna jako do nějaké cenné malby, aby se nemusela podívat na vlastní dcery.

„A kdyby byl Maven mrtvý...“ ztišila jsem hlas a snažila se znít stejně silně jako matka, jako Tiora, jako rozená královna. Pomalu jsem došla k matce a položila jí ruce na útlá ramena. Odjakživa byla drobnější než já. „... tak bychom teď musely válčit na dvou frontách. Proti novému králi Norty a proti tomu povstání Rudých, které jako by se přelilo do celého světa.“ *V mé vlastní zemi*, nadávala jsem v duchu. To povstání začalo *na našem území*, přímo *nám* pod nosem. To my dopustili, že se ta choroba začala šířit.

Matce se nad snědými tvářemi zachvěly tmavé řasy. Chytila mě za ruku. „Ale vy dvě byste mi zůstaly. Pořád bychom ještě byly spolu.“

„Na jak dlouho?“ ozvala se Tiora.

Je vyšší než já i matka, takže se na nás může dívat spatra. Založila si ruce na prsou a její modro-černé hedvábné šaty zašustily. V tom malém stíněném prostoru vypadala trochu jako nějaká socha tyčící se vedle bohů samotných.

„Kdo ví, jestli by to pak neskončilo ještě hůř?“ poznamenala. „Jestli by na dně zátoky pak neskončila všechna naše těla? Myslíš, že Šar-

latová hlídka by nás nechala žít, kdyby dobyla naše království? Já tedy rozhodně ne.“

„Já taky ne,“ zamumlala jsem a položila matce čelo na rameno. „Matko?“

Cítila jsem, jak začala všechny svaly v těle. „Dá se to tak udělat. I tenhle uzel se dá rozplést. Pořád ještě s námi můžeš zůstat. Ale musíš to sama chtít, *monamora*.“

Má lásko.

Kdybych mohla po matce chtít jednu jedinou věc, přála bych si, aby tohle rozhodla za mě. Aby udělala to, co v minulosti udělala už tisíckrát. *Obleč si tohle, sněž tamto, řekni to, co ti napovím.* Tehdy jsem se její moudrosti vzpírala, vadilo mi, že mi s otcem určují, co mám dělat. Ale teď bych se odpovědnosti za své rozhodnutí nejradši vyhnula a vložila svůj osud do rukou lidí, kterým věřím. Kdybych jen mohla být zase dítětem, kdyby jen tohle všechno byla jen ošklivá noční můra.

Ohlédla jsem se přes rameno na sestru, ale ta se na mě jen smutně zamračila a nijak mi nepomohla.

„Zůstala bych, kdybych mohla.“ Snažila jsem se znít jako královna, ale hlas se mi chvěl. „To přece víš. Stejně jako hluboko v srdci musíš vědět, že to, co po mně chceš, je nemožné. Že by to byla velezrada. Cos nás vždycky učila?“

Tiora odpověděla za ni a matka si jen povzddechla. „Povinnost je na prvním místě a čest stojí za každou cenu.“

Ta vzpomínka mě trochu zahřála u srdce. To, co mě čeká, není snadné, ale musím to udělat. Dává to mému životu smysl.

„Mou povinností je chránit naši zem, stejně jako to děláte vy,“ řekla jsem jim. „Mé manželství s Mavenem nám sice nakonec válku vyhrát nemusí, ale dává nám aspoň šanci. Staví zeď mezi nás a vlky slídící u prahu našich dveří. A co se mé cti týče, tak žádnou nemám, dokud nepomstím otce.“

„Souhlasím,“ zavrčela Tiora.

„Souhlasím,“ zašeptala matka neslyšně.

Dívala jsem se jí přes rameno do tváře usmívající se bohyně. Její úsměv mi dodával sílu a jistotu. Uklidňoval mě. „Maven a jeho království jsou nejen štítem, ale i mečem. Musíme jich využít, přestože pro nás představují nebezpečí.“

„Zvlášť pro tebe,“ poznamenala ustaraně matka.

„Ano, zvlášť pro mě.“

„Nikdy jsem s tím neměla souhlasit,“ sykla. „Celé to byl nápad tvého otce.“

„Já vím. A byl to dobrý nápad. Nezlobím se za to na něj.“ *Nezlobím se na něj.* Kolik nocí jsem probděla o samotě v Ohnivém paláci a opakovala si, že necítím žádné výčitky? Žádný hněv, že mě prodal jako nějaké zvíře nebo kus půdy? Byla to lež tehdy a je to lež i teď. Ale ten hněv zemřel spolu s mým otcem.

„Až tohle všechno skončí...“ začala matka.

„Jestli vyhrájeme,“ přerušila ji Tiora.

„Až vyhrájeme,“ opravila ji matka a otočila se na podpatku. V očích se jí zaleskl záblesk světla a voda prýstící z fontány uprostřed svatyně najednou zpomalila. „Až omyjeme tělo vašeho otce krví jeho vrahů, až vyhubíme Šarlatovou hlídku jako přerostlou krysí kolonii,“ pokračovala a proud vody se její mocí zastavil, „tak zbude jen málo důvodů, proč bys měla v Nortě zůstat. A ještě míň důvodů, proč nechat na trůnu v Archeonu nevhodného krále. Zvlášť takového, který s krví svých i našich lidí zachází tak lehkomyšlně.“

„Souhlasím,“ zašeptaly jsme se sestrou současně.

Matka se otočila ke stojícímu proudu vody a začala si s ním pohrávat, jak se jí zlíbilo. Převalovala ho ve vzduchu jako složitý skleněný obrazec, od něhož se odrážely všechny barvy světelného spektra. Matku ale záblesk žádné z nich neoslepil a ani nemrkla. „Jezeřané spláchnou všechny ty bezbožné národy z povrchu země. Dobydeme Nortu. A potom Rift. Ta království se beztak snaží zničit jedno druhé už teď

a obětují vlastní lidi kvůli malicherným sporům o moc. Nebude dlouho trvat a ztratí veškerou svou sílu. A před hněvem rodu Cygnetů nebude úniku.“

Vždycky jsem byla na matku pyšná, dokonce už jako malá. Je to velká žena, zosobnění povinnosti a cti. Má jasný pohled a nikdy se nevzdává. Je matkou nejen nám, ale i celému království. Až teď jsem si uvědomila, že ji znám vlastně jen způli, že síla jejího odhodlání je stejně velká jako síla bouře. A jaké bouře.

„Ať čelí potopě,“ vynesla jsem prastarý soud. Ten, kterým trestáme zrádce a nepřátele všeho druhu.

„A co uděláme s Rudými? S těmi se schopnostmi, co žijí v té hornaté zemi? Jejich špehové se prohánějí i tady u nás,“ zamračila se Tiora, až se jí na čele udělala hluboká vráska. Nejraději bych ji spolu se všemi ostatními vyhladila, jenže měla pravdu.

S lidmi, jako je Mare Barrowová, je třeba počítat. Protože do toho patří. Bojujeme i s nimi.

„Proti těm využijeme Mavenu,“ řekla jsem. „Ten je novokrevnými doslova posedlý, zvlášť tou blýskající holkou. Bude je sledovat až na konec světa, když bude třeba, a klidně na to vyplýtvá veškeré své síly.“

Matka temně přikývla. „A Pidmonta?“

„Udělala jsem to tak, jak jsi chtěla,“ oznámila jsem jí a pyšně jsem se narovнала. „Zasela jsem mu do mysli semínko. Maven Brackena potřebuje stejně jako my. Pokusí se o záchranu jeho dětí. Pokud se nám podaří získat Brackena na naši stranu a využít místo naší armády tu jeho...“

Sestra to dokončila za mě. „Tak naše země zůstane zachována a budeme moct v klidu šetřit síly. Brackena by možná proti Mavenovi na konec šlo i obrátit.“

„Souhlasím. Když budeme mít štěstí, pozabíjejí se mezi sebou dávno před tím, než ukážeme naši skutečnou sílu.“

Tiora zavrtěla hlavou. „Nerada spoléhám na štěstí, když je v sázce tvůj život, *petasorre*.“ *Malá sestřičko.*

Ačkoli to řekla láskyplně a nechtěla mě tím nijak urazit, stejně mi to nebylo příjemné. Ne proto, že dědičkou trůnu je ona, že je starší, že vždy měla vládnout, ale proto, že to ukazuje, jak moc jí na mně záleží a kolik by pro mě byla schopná obětovat. Což od ní ani od matky nechci. Má rodina už dala dost.

„Tím, kdo zachrání Brackenovy děti, musíš být ty,“ prohlásila matka chladně se stejně ledovým pohledem. „Dcera rodu Cygnetů. Maven pošle své Stříbrné, ale sám nepůjde. Na takové věci nemá schopnosti ani žaludek. Ale jestli se s jeho vojáky vydáš i ty a vrátíš se s Brackenovými dětmi v náručí...“

Ztěžka jsem polkla. *Nejsem pejsek, kterého byste mohli poslat pro aport.* To jsem Mavenovi řekla teprve před několika minutami a málem jsem to samé vpálila do očí i matce.

„To je příliš nebezpečné,“ vstoupila do toho rychle Tiora, div že se mezi mě s matkou nepostavila.

Jenže matka necouvla ani o píď a jako vždy neustoupila. „Ty hranice naší země opustit nemůžeš, Ti. A pokud máme Brackena přesvědčit, aby se postavil jen a jen na naši stranu, musíme být těmi, kdo mu pomůže. Tak to v Piedmontě chodí,“ zaťala zuby. „Nebo bys byla raději, aby se to podařilo Mavenovi, a získal tak cenného spojence sám? Ten kluk je dost nebezpečný už sám o sobě. Nedávejme mu do rukou další zbraň.“

Přestože to zraňuje mou pýchu i mé odhodlání, je mi jasné, že matka má pravdu. Pokud by pátrání po Brackenových dětech nařídil Maven a sám ho vedl, získal by si tím princovo spojenectví on. A to nesmíme dopustit.

„Jistě,“ odpověděla jsem pomalu. „Pak to tedy musím být já. Musím to nějak udělat.“

Nerada s tím souhlasila i Tiora. „Nařídím našim diplomatům, aby zprostředkovali kontakt. Tak diskrétně, jak to jen půjde. Co ještě potřebuješ?“

Přikývla jsem. Otupěle jsem přikývla. *Zachránit Brackenovy děti.* Vždyť ani nevím, kde začít.

Vteřiny dál ubíhaly a bylo čím dál těžší je ignorovat.

Pokud tady zůstaneme ještě chvíli, Nortané začnou mít podezření, napadlo mě a kousla jsem se do rtu. *Zvlášť Maven, pokud už nějaké podezření nepojal.* Když jsem od matky odstoupila, nohy jako by mi zolovnatěly a ruce bez jejího tepla najednou prochladly.

Když jsem procházela kolem fontány, smočila jsem si v jejím nehybném proudu prsty a přešla si jimi po víčkách, abych si trochu rozmazala černou řasenku. Po tvářích mi stekly falešné slzy, černé jako truchlící květiny.

„Modli se, Ti,“ řekla jsem sestře. „A jestli nevěříš na štěstí, důvěřuj bohům.“

„Těm věřím bezmezně,“ ujistila mě automaticky Tiora. „Budu se modlit za nás za všechny.“

U dveří, s rukou na jednoduché klice, jsem ještě zaváhala. „Já taky.“ Pak jsem za kliku vzala, bezpečná bublina kolem nás praskla, a ukončila tak poslední chvíli bezpečí, kterou jsme si možná v následujících letech mohly vychutnat. „Bude to fungovat?“ zamumlala jsem ještě pod vousy, spíš sama pro sebe.

Ale matka mě nějakým zázrakem slyšela. Zvedla oči, jejichž pohledu jsem ani na odchodu nedokázala uniknout.

„To ví jen bohové.“

KAPITOLA 5

Mare

Letadlo mi ve vzduchu přišlo nějak nezvykle těžké. Seděla jsem připoutaná na sedadle a trochu jsem se protáhla. Oči jsem měla zavřené, protože let a příjemné hučení elektrických přístrojů mě napůl uspávaly. Motory duněly stejně jako vždycky, i když jsme byli víc naložení než obvykle. *Další kořist*, to je jasné. Letadlo je od podlahy až po strop napečchované věcmi, které jsme odvezli z Corvia. Municí, puškami, výbušninami a zbraněmi všeho druhu. Taky vojenskými uniformami, palivem, bateriemi a zásobami. Nepohrdli jsme dokonce ani náhradními tkaničkami do bot. Polovina celé kořisti teď míří s námi do Pidmonty a druhá putuje jiným letadlem do Davidsonových hor.

Montfort ani Šarlatová hlídka ničím neplýtvají. Ten samý postup proběhl i po útoku na Ohnivý palác. Tehdy odtamtud odvezli, co se za ten krátký čas dalo pobrat. Zejména peníze z královské pokladnice, jakmile začalo být jasné, že Mavenovi se podařilo dostat se mimo náš dosah. A udělali to tak i v Pidmontě. Proto mi ta vojenská základna na jihu přišla tak vyrabovaná. V ubikacích ani v administrativních budovách sloužících pro účely důležitých válečných porad nebyly žádné obrazy,

sochy ani nádobí. Žádné z těch pozláték, na které si významní Stříbrní tolik potrpí. Zůstalo jen nezbytně nutné vybavení. To ostatní bylo demontováno, prodáno nebo využito k jiným účelům. Války nejsou levná záležitost. Takže si necháváme jen to, co je skutečně užitečné.

Davidson prosadil názor, že ponechat v Corviu stálou posádku by bylo bláznovství, plýtvání. Corvium bylo zbudováno, aby na frontu dodávalo čerstvé vojáky. Ale jelikož válka s Jezeřany skončila, jeho existence ztratila smysl. Není už třeba střežit řeku, v okolí nezůstaly žádné strategické zdroje. Stala se z něj jedna z mnoha přístupových cest do Země jezer. Není důvod si ho nechávat. A navíc, ačkoli jsme ho dobyli, leží příliš hluboko v Mavenově teritoriu a příliš blízko hranicím. Jezeřané by nás tam mohli napadnout ze zálohy. Nebo Maven, který by se vrátil v plné síle. Mohli bychom sice znovu zvítězit, ale padli by při tom další vojáci. Jen kvůli několika zdem uprostřed pustiny.

Stříbrní byli samozřejmě proti. Myslím, že jim snad sama jejich čest velí, aby nesouhlasili s ničím, s čím přijde nějaký Rudý. Anabel argumentovala potřebou jiné optiky na celou věc.

„Zemřelo tady tolik vojáků, tolik jich tady prolilo krev, a vy se chcete pevnosti vzdát? Budeme vypadat jako blázni!“ hádala se a nenávistně hleděla na Davidsona, jako by snad měl dvě hlavy. „Calovo první vítězství, první zapíchnutá vlajka...“

„Já tedy žádnou vlajku nevidím,“ přerušila ji Farley suše.

Ale Anabel ji ignorovala a tlačila na Davidsona dál. Vypadala, jako by měla každou chvíli stůl, za kterým jsme seděli, vyhodit do povětří. Cal vedle ní mlčel a plamenným pohledem zíral na své ruce. „Když Corvium opustíme, bude to vypadat jako slabost,“ pokračovala stará královna.

„Mně sejde jen velice málo na tom, jak věci vypadají. Zajímá mě jen to, jak ve skutečnosti jsou, Vaše Výsosti,“ odpověděl premiér. „Samozřejmě zde můžete nechat vlastní posádku, ale žádný voják Montfortu ani Šarlatové hlídky tu nezůstane.“

Anabel se zamračila, ale zmlkla. Sama neměla v nejmenším úmyslu plýtvat vlastními lidmi na něco takového. Tak se opřela v židli a tázavě pohlédla na Vola Samose, ale ani ten své vojáky k obraně města nenabídl a také jen mlčel.

„Jestli odsud máme odejít, pak tu nenecháme kámen na kameni,“ hlesl Cal a zařal pěsti. Jasně si vybavuju, jak mu při tom úplně zbělely klouby. Za nehty měl stále ještě špínu a nejspíš i zaschlou krev. I já se dívala na jeho ruce, abych se vyhnula pohledu do jeho tváře. Nikdy neuměl dobře skrývat své emoce a já o žádné nestála. „Chci speciální jednotky všech armád,“ pokračoval. „Detonátory z rodu Lerolanů a novokrevné gravitrony a bombardéry. Všechny, kteří dokážou ničit. Odvezte odsud, co se dá, a pak to tu rozdrťte a suť nechte odplavit. Ať tu Mavenovi ani Jezeřanům nic nezůstane.“

Během hovoru nezvedl oči, nebyl by schopen se v tu chvíli na někoho dívat. Muselo pro něj být těžké nařídít zničení jednoho z vlastních měst. Místa, které znal, které dřív chránil jeho otec a ještě předtím jeho dědeček. Tiberias si na tradici potrpí stejně jako na plnění povinností. Oba ty ideály mu hluboce vstúpili. Ale nelitovala jsem ho za to dřív a o to míň teď cestou do Pidmonty.

Corvium nebylo ničím jiným než bránou na hřbitov Rudých. Jsem ráda, že je pryč.

Stejně se mi ale svírá žaludek. Pořád ještě jako by mi hořelo před očima. Jeho hradby se hroutily a lámaly po silných explozích, díky manipulaci s gravitací se některé budovy podařilo doslova vyrvat ze země a veškeré kovové brány zůstaly svinuté do klubek jako hadi. Ulicemi se valil dým. Ella, elektrikona jako já, přivolala bouři a běsnící modré blesky, jimiž strhla k zemi centrální věž. A nymfové z Montfortu, novokrevní s velikou mocí, pak přivolali poblíž tekoucí potok, a dokonce i řeku, aby odnesly suť daleko do vzdáleného jezera. Zničení neunikl ani kousek města. Některé jeho části se dokonce propadly do podzemí do změti chodeb. To, co z něj zůstalo, jsme tam nechali jako

varování, jako dávné monolity bičované živly po tisíce let, nejen po několik málo hodin.

Kolik dalších měst potká stejný osud?

Nejdřív mě napadly Piloty.

Místo, kde jsem vyrostla, jsem neviděla už téměř rok. Od té doby, co mi ještě říkali Marina a co jsem stála na palubě královské lodi a hleděla na břeh řeky s duchem stojícím mi po boku. Tehdy ještě žila Elara i starý král. Tehdy mě přinutili dívat se na mou vesnici, jejíž obyvatelé se pod hrozbou zbičování nebo vězení museli shromáždit na březích řeky. Stála mezi nimi i moje rodina. Dívala jsem se tehdy na ně, ne na Piloty. Ty vlastně nikdy nebyly mým domovem. Mým jediným domovem je má rodina.

Jestli bych litovala, kdyby mou rodnou ves srovnali se zemí? Kdyby při tom nebyl nikdo zraněn, ale domy, trh, naše škola i tamní aréna lehly popelem? Kdyby je spálili, zaplavili nebo jednoduše vymazali z povrchu země?

Sama nevím.

Rozhodně ale existovala místa, která by zasloužila stejný osud jako Corvium. Tiše jsem je v duchu proklela.

Šedé město, Radostné město, Nové město. A všechna jim podobná.

Vzpomínka na průmyslové slumy přivedla mou pozornost ke Cameron. Spala naproti mně schoulená mezi bezpečnostními pásy. Hlava se jí pohupovala a chrápání nebylo přes řev motorů skoro slyšet. Zpod límce jí vyčuhoval kousek tetování. Černý inkoust na tmavě hnědé kůži. Dávný znak její profese nebo spíš jejího vězení. Viděla jsem jejich město jen z dálky, ale stejně se mi pořád chce zvracet, kdykoli si na něj vzpomenu. Nedokážu si představit, že bych v nějakém takovém měla vyrůstat s příslibem života stráveného v kouři.

Slumy Rudých musí zmizet.

I jejich zdi musejí shořet.

Na pidmontské základně jsme přistáli dopoledne. Zrovna lilo jak z konve. Stačila jsem udělat po ranveji tři kroky a byla jsem promočená na kost. Spěchali jsme k přistaveným vozidlům. Farley mě lehce předešla, jak už spěchala za Clarou. Nedokázala myslet na nic jiného a plukovníka s jeho vojáky, kteří nás šli pozdravit, jen obešla. Dalo mi práci udržet s ní krok, musela jsem celkem rychle klusat. Snažila jsem se neohlížet na další letadlo, které dopravilo Stříbrné. Ale slyšela jsem je, jak se vši parádou nakráčeli ven do deště. V té průtrži jejich barvy ztmavly, jak oranžová Lerolanů, tak žlutá Jacosů, rudá Calorů i stříbrná Samosů. Evangelina se během letu chytře vzdala svého obvyklého brnění. Mít na sobě kovové prvky není v bouři dvakrát bezpečné.

Aspoň že sem s námi neletěl král Volo spolu se svými Stříbrnými lordy. Ti se právě teď vracejí do Riftu, pokud tam už nedorazili. Do Pidmonty odletěli jen ti Stříbrní, kteří se chystají do Montfortu. Anabel, Julian, jejich strážce a poradci, Evangelina a samozřejmě Tiberias.

Když jsem nastoupila do přistaveného vozu, zahlédla jsem ho. Vypadal zamýšleně jako dešťový mrak. Držel se stranou. Jakožto jediný z nich to na základně už znal. Anabel mu zjevně sbalila na cestu oblečení vhodné ke dvoru, jinak jsem si ty jeho naleštěné boty, dlouhý plášť a všechn ten luxus pod ním neuměla vysvětlit. Byla jsem ale příliš daleko, než abych mohla vidět, jestli má i korunu. Přestože vypadal jako král, s Mavenem by si ho nikdo nespletl. Tiberias nosil úplně jiné barvy. Jeho plášť byl krvavě rudý, stejně jako zbytek oblečení s černými a stříbrnými švy. V dešti zářil jasně jako oheň a zamračeně do něj zíral, zatímco nebe nad námi zuřilo.

První blesk, který rozčísil oblohu, jsem ucítila dřív, než udeřil. Ella ho zdržovala, abychom mohli přistát, ale teď už ho musela pustit.

Opřela jsem se o okénko a snažila se také něčeho pustit.

Řadový domek, v němž ubytovali mou rodinu, vypadal stejně, jako když jsem se s nimi loučila. Akorát byl celý mokrý. Děšť bubnoval do oken a utápěl květiny v truhlících. To se Tramymu líbit nebude. Dost si na nich zakládá.

Ale v Montfortu si jich bude moct zasadit, kolik bude chtít. Může si tam založit celou zahradu a zbytek života strávit pozorováním toho, jak kvete.

Farley z auta vyskočila ještě dřív, než zastavilo. Přímo do louže. To já z mnoha důvodů trochu zaváhala.

Samozřejmě s rodinou musím probrat to stěhování. Doufám, že s ním budou souhlasit, přestože já se sem ještě vrátím. Touhle dobou už bychom měli být na loučení zvyklí, ale stejně není nikdy snadné říct sbohem. Nemůžou mi v tom zabránit, jenže ani já je nemůžu k ničemu nutit, pokud do Montfortu chtít nebudou. Při té myšlence mi přeběhl mráz po zádech. Vědomí, že jsou v bezpečí, je tou jedinou útěchou, která mi ještě zbyla.

Ovšem tenhle nevyhnutelný rozhovor se jeví jako procházka růžovým sadem ve srovnání s dalšími věcmi, které si už musím připustit.

Cal si zvolil korunu. Ne mě. Ne nás.

Když se to řekne nahlas, začíná to znít skutečněji.

Louže u auta byla hlubší, než jsem čekala, takže mi natekla voda až do bot. Pěkně mě zastudila. Aspoň jsem se ale mohla soustředit na něco jiného a vyběhla jsem po schodech za Farley do otevřených dveří.

Dovnitř mě vtáhla změt Barrowových. Máma, Gisa, Tramy i Bree. Přidal se k nim i Kilorn, který mě krátce, ale pevně objal. Když jsem ho uviděla, ulevilo se mi. Nebyl na boj v Corviu připravený a já byla pořád ještě ráda, že souhlasil, že nepojede.

Táta se držel zpátky a čekal, až mě ostatní nechají, aby mě mohl sám pořádně obejmout. Hrozilo, že bude muset čekat dlouho, protože máma mě zjevně nehodlala jen tak pustit. Chytila mě kolem ramen a přitiskla k sobě. Její šaty voněly čistotou jako čerstvá ranní rosa. Úplně jinak než v Pilotách. Mé postavení v armádě, ať už je jakékoli,

přináší mojí rodině luxus, na který jsme nikdy dřív nebyli zvyklí. Už jen ten řadový domek, bývalý domov nějakého důstojníka, je ve srovnání s naším starým domem v Pilotách honosný. Přestože nepřekypuje dekoracemi, jeho základní vybavení je poctivě vyrobené a udržované.

Farley měla oči jen pro Claru. Zatímco já skoro ještě ani neprošla vchodovými dveřmi, ona už ji držela v náručí a tiskla si její hlavu k rameni. Clara zívla a uvelebila se, protože nejspíš chtěla znovu usnout, potom co ji tak nečekaně probudili. A když si Farley myslela, že se nikdo nedívá, přitiskla si nos k jejím hnědým vláskům, zavřela oči a vdechovala její vůni.

Máma mě mezitím dál zasypávala polibky. „Vítej doma,“ usmívala se.

„Takže to vážně udělali,“ ozval se táta. „Corvium už není.“ Vymanila jsem se z mámina sevření na dost dlouho, abych ho mohla pevně obejmout. Pořád jsme si ještě nezvykli, že je to možné, aniž by seděl zhroucený v kolečkovém křesle. Přestože strávil už dlouhé měsíce v péči Sary Skonosové i léčitelů a ošetřovatelek z Montfortu, ty roky, které si všichni pamatujeme, nemůže nic vymazat. V mozku stále ještě musí cítit starou známou bolest. A nejspíš by to tak mělo zůstat. Zapomenout na to mi nepřijde správné.

Pak se o mě opřel, ne tak silně jako dřív, a nechal se dovést do obýváku. Vyměnili jsme si hořký úsměv, soukromý, jen mezi námi dvěma. I můj otec býval kdysi vojákem, déle než kdokoli z nás. Dobře ví, jaké to je vidět smrt a navrátit se z ní. Zkusila jsem si představit, jaký asi býval, bez vrásek a šedivějících licousů. Doma jsme mívali pár fotografií. Nevím, kolik z nich se dostalo na Tuck a následně na tu další jezežanskou základnu a pak sem. Vybavuju si hlavně jednu. Byl to takový kus starého papíru, už rozmazaný. Pózovali na ní máma i táta, ještě jako mladí, dřív než se narodil Bree. Ještě jako dospívající děti z Pilotů, mezi které jsem se počítala i já. Tátovi na ní nemohlo být ani osmnáct. Ještě ho nepovolali k odvodu a máma se teprve zaučovala. Táta tehdy vypadal tak moc jako Bree, můj nejstarší bratr. Měl stejný úsměv, taky

tu skoro až příliš velkou pusou a dolíčky ve tvářích, husté rovné obočí, trochu moc velké uši. Snažila jsem se nemyslet na to, že mí bratři zestárnou stejně jako on, že dorostou do stejných bolestí a starostí. Protože se můžu postarat, aby se to nestalo. Aby nedopadli jako táta. Nebo jako Shade.

Bree se usadil do vedlejšího křesla, natáhl si nohy a překřížil si je. Ten puch. Muži nemají zrovna voňavé nohy.

„Konečně je z něj hromada suti,“ proklel Corvium.

Tramy souhlasně přikývl. Tmavě hnědé vousy mu neustále dorůstaly. „Chybět mi rozhodně nebude.“ Oba odvedli do armády jako tátu. Oba pevnost znali dost dobře na to, aby vzpomínku na ni nenáviděli. Usmáli se na sebe, jako by vyhráli v nějaké loterii.

To táta se tolik neradoval. Sedl si k nám a natáhl si znovu narostlou nohu. „Stříbrní si prostě jen postaví další. Vždycky to tak bylo. Oni se nemění,“ prohlásil a zadíval se mi přímo do očí. Když mi došlo, co tím myslí, začervenala jsem se a sevřel se mi žaludek. „Nebo snad ano?“

Zahanbeně jsem se podívala na Gisu. Svésila ramena, povzdechla si a téměř neznatelně přikývla.

„Takže se to k vám už doneslo,“ hlesla jsem.

„Všechno ne,“ odpověděla a zabloudila očima ke Kilornovi. Vsa-
dím se, že to všem vyžvanil a podělil se s nimi o ty méně bolestné de-
tails mé zprávy. Gisa si nervózně omotala pramen vlasů kolem prstu.
„Ale dost na to, abychom si to domysleli. Něco o nějaké další králov-
ně, novém králi a Montfortu, samozřejmě. Ten stojí vždycky za vším.“

Kilorn se zamračil a projel si rukou plavé vlasy. Vypadal stejně roz-
pácitě jako Gisa. Taky vztekle. Ze zelených očí mu doslova čísel hněv.
„Nemůžu uvěřit, že s tím souhlasil.“

Mohla jsem akorát přikývnout.

„Zbabělec,“ vyštěkl Kilorn a zaťal pěst. „Idiot a zbabělec. Zkaženej
malej parchant. Bastard jeden. Zasloužil by rozbít hubu!“

„S tím bych ti i pomohla,“ špitla Gisa.

Nikdo je neokřikl. Dokonce ani já, ačkoli Kilorn to rozhodně čekal. Podíval se na mě úplně zaraženě, když jsem mu na to nic neřekla. Ale já před jeho pohledem neuhnula a snažila se mu to vysvětlit beze slov. *Shade pro naši věc položil život a Tiberias se kvůli ní neumí vzdát ani koruny.*

Jestlipak Kilorn ví, že mám zlomené srdce? Určitě ano.

Jestlipak se cítí stejně, když jsem ho odmítla? Když jsem mu řekla, že to cítím jinak, že mu nemůžu dát, co chce?

V jeho pohledu jsem najednou zahlédla lítost. Doufám, že neví, jaký to je pocit. Doufám, že kvůli mně tak netrpěl. *Ty se do mě jednoduše nezamiluješ*, řekl mi kdysi. Kéž by to jen nebyla pravda. Kéž bych nám oběma mohla tohle trápení ušetřit.

Máma mě díkybohu vzala za ruku a něžně mě odvedla k dlouhému gauči. O princích z rodu Calorů nic neřekla a pohled, kterým přejela všechny ostatní v místnosti, mluvil za vše. To už by stačilo.

„Dostali jsme tvou zprávu,“ řekla trochu příliš nahlas a vesele, jak se snažila změnit téma hovoru. „Od toho dalšího novokrevného, toho s těmi vousy...“

„Od Tahira,“ napověděla jí Gisa a posadila se vedle mě. Kilorn zůstal stát za námi. „Rozhodla ses, že se máme přestěhovat.“ Přestože přesně to si přála, neunikl mi její poněkud nabroušený tón. Gisa zvedla obočí a mrkla na mě.

Zhluboka jsem si povzdechla. „Nejde o to, že bych chtěla rozhodovat za vás. Ale pokud tam chcete, mají pro vás všechny místo. Premiér mi slíbil, že vás přivítají s otevřenou náručí.“

„A co bude se všemi ostatními?“ zeptal se Tramy, zamračil se a opřel se o opěradlo křesla, na kterém se rozvaloval Bree. „Nejsme jediní, koho evakovali.“

V tu ránu dostal loktem do boku a Bree si ho začal dobírat. „Myslíš snad na tu úřednici? Jak se jen jmenuje? Ta s těmi vlnitými vlasy.“

„Ne,“ zabručel Tramy, ale zlaté tváře mu pod vousy zrudly. Bree se ho do nich pokusil štípnout, ale Tramy se nenechal. Mí bratři mají

neskutečný dar chovat se jako děti. Dřív mi to vadilo, ale teď už ne. To, že se chovají jako vždycky, mě uklidňuje.

„To bude chvíli trvat,“ pokrčila jsem rameny. „Ale pro nás...“

Gisa mě přerušila a nahlas si odfrkla. „Tím myslíš pro tebe, Mare. Nejsme tak hloupí, abychom věřili, že premiér republiky chce prokázat laskavost nám. Co za to získá?“ Zeptala se a chytila mě svými jemnými prsty pevně za paži. „Co mu za to dáš?“

„Davidson není Stříbrný,“ připomněla jsem jí. „To, co chce, mu ráda dám.“

„A kdy už konečně přestaneš všem jen dávat?“ Nedala se. „Až umřeš? Až skončíš jako Shade?“

To jméno nám všem hned zavřelo ústa. Farley stojící u dveří odvrátila tvář a schovala se do stínu.

Nevěřicně jsem pohlédla do sestřiny krásné tváře. Bylo jí patnáct a pomalu začínala zjišťovat, kým je. Mívala buclatější obličej a míň pih. A nemívala takové starosti jako teď. Dřív se trápila jen běžnými věcmi. Bývala to právě ona, na koho má rodina spoléhala. Na její um a talent. To její schopnosti měly naši rodinu zachránit. Ale je jasné, co jí dělá vrásky teď. Bojí se, aby to samé břímě nepadlo na mě.

Příliš pozdě.

„Giso,“ zastavila ji máma varovně.

Dala jsem se co nejrychleji dohromady a vytrhla se jí. Páteř jako bych najednou měla z oceli. „Musíme požádat o další vojáky a jejich vyslání musí nejprve schválit Davidsonův kabinet. Pomůžu mu představit naši koalici a ukážu všem, kdo jsme, přesvědčím je, že vést válku proti Nortě a Zemi jezer je třeba.“

Sestru jsem tím ale zjevně nepřesvědčila. „Vím, že se umíš hádat, ale ne zas tak dobře.“

„To ne, ale stojím na křižovatce,“ tancovala jsem kolem pravdy, jak se dalo. „Mezi Šarlatovou hlídkou, Stříbrnými, novokrevními a Rudými.“ To jsem nelhala. „Navíc mám dost praxe v hraní divadla.“

Farley si dala Claru na ruku a druhou rukou se opřela v bok a zatlukala si prsty na pouzdro pistole, kterou nosí neustále přilepenou k opasku. „Mare se snaží říct, že na sebe dokáže příhodně strhnout pozornost. Kam se hne ona, jde i Cal. Dokonce i teď, když se snaží získat zpět svůj trůn. Letí s námi do Montfortu i se svou novou zaslíbenou.“

Slyšela jsem, jak Kilorn stojící za mnou zalapal po dechu.

Gisa vypadala úplně stejně znechuceně. „Jen oni si dokážou uprostřed války najít čas na domlouvání manželství.“

„To kvůli alianci, vid’?“ sykl Kilorn. „Jako to udělal Maven. Zavázal si Jezeřany. Takže Cal teď musí udělat to samé. Tak kdo je ta šťastná? Nějaká holka z Pidmonty? Aby se to, co se tu děje, posvětilo s konečnou platností?“

„Na tom nesejde.“ Sevřela jsem pěsti, když jsem si uvědomila, že mám vlastně štěstí, že je to Evangelina. Někdo, kdo s ním nechce mít vůbec nic společného. Další mezera v jeho planoucí zbroji.

„Copak ty se na to budeš jen dívat?“ vyhrkl Kilorn a vypochoďoval dlouhými pravidelnými kroky zpoza gauče, aby mohl mě i Farley zpražít pohledem. „Ne, promiňte, ty mu v tom budeš ještě pomáhat? Pomáhat mu, aby znovu získal korunu, kterou už by si nikdy nikdo neměl nasadit? Po tom všem, co jsme udělali?“ Měl takový vztek, že jsem čekala, že snad plivne na podlahu. Tvářila jsem se klidně a nezaujatě a nechala ho soptit. Nepamatuju si, že by se ve mně někdy tak moc zklamal. Naštvaný už na mě byl mockrát, to ano, ale ne takhle. Rychle oddechoval a čekal, co na to řeknu.

Ale Farley mu to vysvětlila za mě. „Ani Montfort, ani Šarlatová hlídka nemůžou vést dvě války najednou,“ řekla důrazně, aby to Kilorn pochopil. „Musíme naše nepřátele ničit po jednom. Chápeš?“

Celá moje rodina najednou ztuhla a jejich oči potemněly. Zvlášť tátovy. Opřel si bradu do dlaní a zamyšleně se zamračil. To Kilorn nevypadal tak výmluvně. Z očí mu vyšlehly zelené jiskry. „Aha,“ zamumlal téměř s úsměvem. „Už tomu rozumím.“

Bree zmateně zamrkal. „Já ne.“

„To nikoho nepřekvapuje,“ zabručel Tramy.

„Nenecháme trůn žádnému dalšímu Stříbrnému králi,“ snažila jsem se jim vysvětlit. „Aspoň ne na dlouho. Bratři Calorové spolu vedou válku a vyčerpávají své síly navzájem. Až si prach trochu sedne...“

Táta svěřil ruku na koleno. Neuniklo mi, jak se mu zachvěly prsty. I mně se třáslly. „Pak bude snazší vypořádat se s vítězem.“

„Už žádni další králové,“ hlesla Farley. „Žádná další království.“

Vůbec netuším, jak by měl takový svět vypadat. Ale možná to brzy zjistím, pokud je Montfort skutečně takový, jak slibují.

Kéž bych jen ještě věřila slibům.

Ani jsme se nemuseli snažit proklouznout ven tiše. Máma s tátou chrápali jako lokomotivy a bráchové měli dost rozumu na to, aby se mě nepokoušeli zastavit. Pořád ještě přšelo, ale to mně ani Kilornovi nevadilo. Kráčeli jsme po ulici okolo řadových domů a mlčeli. Ozývalo se jen šplouchání našich bot v kalužích a bouře doznívající v dáli. Už jsem ji skoro ani necítila, protože hromy a blesky se přesunuly příliš blízko k pobřeží. Nebyla moc zima a díky pouličnímu osvětlení ani tma. Neměli jsme žádný skutečný cíl, žádný směr, prostě jsme šli kupředu.

„Ale je to zbabělec,“ zamumlal Kilorn a kopl do nějakého kamínku, který se odkutálel po mokré silnici.

„To už jsi říkal,“ zahučela jsem. „A ještě pár dalších věcí.“

„Taky jsem je všechny myslel vážně.“

„Taky že si to zaslouží.“

Pak zavládlo dusivé ticho. Oba jsme našlapovali opatrně, protože tohle pro nás bylo nejisté území. Moje romantická dobrodružství nepatří mezi jeho oblíbená témata a já mu nechci působit ještě větší bolest, než kterou jsem mu už přivodila. Vždyť je to můj nejbližší přítel.

„Nemusíme o tom mluvit,“ začala jsem.

Ale Kilorn mě zarazil. Chytil mě za ruku, pevně, ale přátelsky. Hrani-
ce mezi námi jsou jasně dané a on si mě váží natolik, že je nikdy nepře-
kračuje. Možná už ke mně ani necítí to co dřív. Za posledních několik
měsíců jsem se hrozně změnila. Dost možná, že ta dívka, kterou miloval,
už není. I to znám. Vím, jaké to je milovat někoho, kdo vlastně neexistuje.

„Mrzí mě to,“ řekl mi. „Vím, co pro tebe Cal znamená.“

„Znamená,“ zabručela jsem a pokusila se ho setřást.

Ježže on mě sevřel o něco silněji. „Kdepak, nespletl jsem se. Pořád
pro tebe něco znamená, i když si to nechceš připustit.“

Nestálo mi to za hádku. „Tak fajn, připouštím,“ procedila jsem skrz
zaťaté zuby. Byla už dost tma, tak si snad nevšiml, jak jsem zrudla. „Po-
žádala jsem premiéra,“ hlesla jsem. *Kilorn to pochopí. Musí to pochopit.*
„Požádala jsem ho, aby ho nechal žít. Až na to přijde, až se karta ob-
rátí. Je to slabost?“

Kilorn posmutněl. Stál zády k pouličnímu světlu, které ho halilo do
nadpřirozené záře. Je to krásný kluk, pokud už se z něj vlastně nestal
muž. Kdybych se jen kdysi zamilovala do něj.

„To si nemyslím,“ odpověděl. „Láska se dá asi dost dobře využít
k manipulaci. Je to dobrá páka. Ale nikdy bych neřekl, že milovat ně-
koho je slabost. Myslím, že slabost je žít bez lásky, bez jakéhokoli jejího
druhu. To je ta největší temnota.“

Ztěžka jsem polkla. Ale už mi nebylo tak moc do pláče. „Kdys tak
zmoudřel?“

Kilorn se zakřenil a strčil si ruce do kapes. „Teď už čtu knihy.“

„A je v nich hodně obrázků?“

Kilorn se zasmál a dal se znovu do kroku. „Jsi vážně milá.“

Vydala jsem se za ním. „Taky že se to o mně říká,“ usmála jsem se
a prohlédla si jeho vytáhlou postavu. Vlasy měl úplně promočené. Vlh-
ké vypadaly tmavší, skoro až hnědé. Kdybych přímhouřila oči, mohl by
přede mnou klidně stát Shade. Najednou se mi po bratrovi zastesklo
tak, až se mi sevřelo srdce.

O nikoho už nepřijdu tak jako o něj. Prázdný slib, který nelze zaručit. Ale nějakou naději potřebuju. Jakkoli malou, ale aspoň nějakou.

„Ty do Montfortu pojeděš?“ Ta slova mi vypadla z úst dřív, než jsem si je mohla rozmyslet. Takové sobecké přání. Kilorn za mnou nemusí běhat, kamkoli se hnu. A já nemám právo po něm cokoli chtít. Jenže nechci odjet znovu bez něj.

Jeho úsměv ale jakékoli mé pochyby smazal. „A smím? Myslel jsem, že tam máš nějakou misi.“

„Taky že mám. A povolují ti se jí účastnit.“

„Protože je tam bezpečno,“ prohodil a zkoumavě si mě prohlédl.

Zamyslela jsem se nad nějakou odpovědí, kterou by mohl přijmout. *Ano, protože je tam bezpečno. Nebo aspoň tak bezpečno, jak to jde.* Nemůže se divit, že ho chci dostat do bezpečí.

„Chápu,“ řekl a letmo mi položil ruku na rameno. „Buď v klidu, nehodlám se vydat dobývat města ani srážet z nebe stíhačky. Znáám svoje limity a vím i to, kolik jich ve srovnání s vámi mám.“

„Jen proto, že neumíš zabíjet lusknutím prstu, ještě nejsi míň důležitý než všichni ostatní,“ rozčílila jsem se nečekaně. Kéž bych mu mohla sepsat seznam toho všeho, proč je úžasný. Toho všeho, proč je důležitý.

Ale v jeho očích se usídlil hořký pohled. „To mi ani nepřipomínej.“

Popadla jsem ho za paži a zaryla mu nehty do promočené košile, což ho ale nezastavilo. „Myslím to vážně, Kilorne. Takže pojeděš?“

„Musím se podívat do diáře.“

Udeřila jsem ho loktem do boku a on uskočil a naoko se zamračil.

„Nech toho, víš, že se mi dělají strašný modřiny.“

Tak jsem ho pro jistotu šfouchla ještě jednou. Oba jsme se rozesmáli tak, jak jsme se odvážili.

Dál jsme pak pokračovali sice tiše, ale už veseleji, ne jako když na nás hodí deku. Dokonce jsem na dlouhé chvíle pozapomněla na své

obvyklé starosti. I Kilorn je mým domovem. Stejně jako má rodina. Taková malá časová smyčka, v níž můžeme existovat bez následků. Bez minulosti, bez budoucnosti.

Vtom jsem na konci ulice spatřila stát v dešti něčí vytáhlou siluetu, z níž stékaly kapky deště. Poznala jsem ji dřív, než na to mohlo mé tělo zareagovat.

Julian.

Když nás uviděl, zaváhal, sice jen na vteřinu, ale dost dlouho na to, aby mi to došlo. *On už si svou stranu zvolil, a není to ta moje.*

Přeběhl mi mráz po zádech. *Tak i Julian.*

„Můžu vás nechat,“ nabídl mi tiše Kilorn.

Letmo jsem se na něj podívala, abych si dodala trochu odvahy. „Pro-sím, to nedělej.“

Kilorn se ustaraně zamračil, ale přikývl.

Můj bývalý mentor na sobě měl svůj dlouhý bledě žlutý plášť, přestože tak přšelo. Musel si z jeho záhybu vyklepávat vodu, ale ani to nepomáhalo. Děšť ho bičoval dál a dokonce mu narovnával vlny na pro-šedivělých vlasech.

„Doufal jsem, že tě zastihnu doma,“ zavolal. „A upřímně jsem dou-fal, že už budeš spát a že tohle budu moct udělat až ráno, a ne v téhle plískanici,“ poznamenal a zavrtěl hlavou asi jako pes, aby se oklepal, načež si odhrnul vlasy z očí.

„Řekni, cos mi přišel říct, Juliane,“ vyzvala jsem ho a založila si ruce na prsou. S postupující nocí se ochlazovalo. Možná nastydnu, přestože jsme v parné Pidmontě.

Julian mi neodpověděl. Místo toho zvedl v tiché otázce jedno obo-čí a podíval se na Kilorna. „Jen ať zůstane,“ odpověděla jsem dřív, než se stačil zeptat. „Tak mluv, než se tu utopíme.“

Můj tón zněl dost nabroušeně a Julian se také trochu naježil. Není hlupák. Poznal, jak moc jsem zklamaná. „Vím, že si teď připadáš opuš-těná,“ začal až nesnesitelně obezřetně.

„Drž se historie,“ odsekla jsem. „Nedovolím ti dát mi přednášku o tom, jak se mám nebo nemám cítit.“

Julian jen zamrkal, ale jinak na můj útok nezareagoval. Pak se odmlčel, dost dlouho na to, aby mu po nose stekla další kapka deště. To aby si mě mohl pečlivě prohlédnout a odhadnout. Bylo to poprvé, co jsem ho kvůli té jeho zatracené rozvážnosti měla sto chutí popadnout za ramena a vytrást z něj nějakou impulzivní reakci.

„Nuže dobrá,“ řekl nakonec trochu dotčeně. „V zájmu historie nebo toho, co velice brzy vstoupí do dějin, budu vnuka doprovázet na vaší cestě na západ. Rád bych tu svobodnou republiku poznal na vlastní oči a myslím, že tam Calovi budu užitečný.“ S těmi slovy málem vykročil směrem ke mně, ale nakonec si to rozmyslel a udržoval si patřičný odstup.

„Že by měl Tiberias nějaký okrajový zájem o dějiny, o kterém bych nevěděla?“ odfrkla jsem si strožeji než obvykle.

Julian vypadal rozervaně, to bylo zjevné. Téměř se mi ani nedokázal dívat do očí. Mokré vlasy se mu lepily na čelo, na řasách se mu leskly kapičky deště, které jako by ho droboučkými prsty stahovaly dolů. Jako by ho uhlažovaly, jako by z něj smývaly nánosy let. Vypadal mladší, než když jsem ho tehdy téměř před rokem poznala. Méně sebejistý. Plný starostí a pochybností.

„To ne,“ připustil. „Ačkoli většinou se synovce snažím podporovat v získávání vědomostí, existují i věci, od kterých bych jeho pozornost rád odvedl. Věci, které nejdou změnit a je zbytečné se o to snažit.“

„Co tím myslíš?“ zvedla jsem obočí.

Julian se zamračil. „Předpokládám, že se ti zmínil o svých nadějích ohledně Mavena. *Předtím.*“

Předtím, než si místo mě zvolil korunu. „Ano,“ zašeptala jsem tiše.

„Myslí si, že najde způsob, jak by mohl bratra zachránit. Něco, co by uzdravilo rány, které mu způsobila Elara Merandusová,“ zavrtěl hlavou. „Ale skládačku s chybějícími dílky se už nikdy nepodaří složit.“

Je to stejně marné jako snažit se slepit skleněný talíř, který se roztrátil na tisíc kousků.“

Sevřel se mi žaludek. Já to vím. Přesvědčila jsem se o tom na vlastní oči. „Je to nemožné.“

Julian přikývl. „Nemožné a beznadějně. Snaha odsouzená k neúspěchu. Akorát mu to zlomí srdce.“

„A jak jsi přišel na to, že mi na jeho srdci pořád ještě záleží?“ zavřela jsem lživě.

Julian se osmělil a opatrně vykročil ke mně. „Nebud' na něj tak přísná,“ zašeptal.

„Kde bereš tu drzost mi něco takového říkat?!“ vyjela jsem na něj okamžitě.

„Mare, vzpomínáš si, cos našla v těch knihách?“ naléhal a přitáhl si plášť co nejtěsněji k tělu. Jeho hlas zněl až prosebně. „Vzpomínáš na ta slova?“

Přejel mi mráz po zádech a ne vinou studeného deště. „Nikoli bohy vyvolení, ale bohy prokletí.“

„Přesně,“ přikývl a doplnil to energickým gestem ruky. Připomnělo mi to způsob, jakým vyučoval, a v duchu jsem se připravila na přednášku. „To není žádný nový koncept, Mare. V určitých ohledech se tak lidé cítí už tisíce let. Vyvolení nebo prokletí. Osudem milování nebo osudem štvání. Obávám se, že od té doby, co vůbec začali vnímat pocity. Dávno předtím, než se rozdělili na Rudé a Stříbrné nebo před zrodem jakýchkoli zvláštních schopností. Vědělas, že králové, politici a vládcí všeho druhu se domnívali, že jejich moc pochází shůry? Že jsou panovníky z vůle bohů? Mnozí si díky tomu připadali jako vyvolení, ale samozřejmě bylo i pár takových, kteří svou povinnost vnímali jako kletbu.“

Kilorn stojící vedle mě si hlasitě odfrkl a já významně protočila oči v sloup. Jakmile jsem pohnula hlavou, zateklo mi trochu deště pod košili na záda tak nečekaně, že jsem sebou málem cukla.

„Tím chceš říct, že pro tvého synovce je koruna prokletí?“ vyštěkla jsem.

To se Juliana očividně dotklo a já maličko zalitovala své ostré reakce. Zavrtěl hlavou, jako bych byla malé dítě, které by zasloužilo dostat za vyučenou. „Je nucený vybrat si mezi ženou, kterou miluje, a tím, o čem je přesvědčen, že je správné, co věří, že je jeho povinnost, protože mu to odjakživa vtloukali do hlavy. Jaký jiný výraz bys pro to použila?“

„Já tomu říkám snadné rozhodnutí,“ poznamenal Kilorn.

Já se raději kousla do tváří, abych na Juliana nevychrlila jednu ze spousty sprostých odpovědí, které bych mu na to nejraději řekla. „To jsi sem vážně přišel proto, abys obhajoval to, co udělal? Protože na to tedy opravdu nemám náladu.“

„Ne, to samozřejmě ne, Mare,“ odpověděl Julian. „Ale proto, abych se to pokusil vysvětlit, pokud to půjde.“

Při představě, že mi Julian vysvětluje Calovy vnitřní pohnutky, se mi zvedl žaludek. Vždycky všechno rozpitvává ze všech možných stran. Chce z toho snad udělat vědu nebo co? Dospět k nějaké rovnici, která by matematicky dokázala, že koruna a já si v očích jeho vnuka nejsme rovny? To bych prostě neunesla.

„Šetři dechem, Juliane,“ vyprskla jsem. „A vrať se ke svému králi, abys mu mohl stát po boku,“ řekla jsem a zadívala se mu smrtelně vážně do očí, aby věděl, že si nedělám legraci. „A postarej se o jeho bezpečí.“

Julian mě pochopil. Pochopil, že víc než to mu nabídnout nemůžu.

Hluboce se mi uklonil. Dokonce se pokusil dvorně mávnout promočeným pláštěm. Na vteřinu jsem měla pocit, jako bychom stáli zpět v Létově, jen on a já v učebně plné knih. Tehdy jsem ještě žila ve strachu a musela jsem předstírat, že jsem někdo jiný. A Julian býval mým jediným útočištěm. Spolu s Calem a Mavennem. Jedním z mých nejbližších. O bratry Calory jsem už přišla. A teď nejspíš i o něj.

„Postarám, Mare. Položím za něj život, pokud to bude třeba.“

„Doufám, že až tak daleko to nezajde.“

„Já také.“

V našich slovech se skrývalo vzájemné varování. A jeho hlas zněl jako sbohem.

Myslím, že Bree měl oči zavřené celý let. Ne že by spal, ale proto že létání vážně nesnáší. Tak moc, že se skoro ani nemůže dívat na nohy, natož z okénka. Dokonce ani nereagoval na Gisu a Tramyho, kteří ho popichovali. Seděli oba vedle něj a vychutnávali si ho. Gisa se třeba přes Bree naklonila k Tramy, aby mu nahlas zašeptala něco o leteckých nehodách nebo selháních motorů. Já se k nim nepřidala. Dobře vím, jak taková letecká nehoda vypadá, aspoň zhruba. Ale nechtěla jsem jim ani kazit zábavu. Příležitostí dělat si legraci je poslední dobou tak málo. Bree se v sedadle ani nehnul, ruce měl složené na prsou a oči zavřené. Nakonec mu na hrud' klesla i brada a zbytek cesty prospal.

Což obzvlášť pro něj nemohlo být snadné, protože let ze základny v Piedmontě do Montfortu byl jedním z nejdělnějších, které jsem zatím absolvovala. Trval nejmíň šest hodin. Menší bojové letouny by ho nezvládly, takže jsme letěli větším vojenským dopravním letadlem, které se podobalo Černé vdově. Díky bohu to ale nebyla ta Černá vdova. Tu minulý rok roztrhal na kusy oddíl Samosů a Mavenuův hněv.

Podívala jsem se přes trup letadla na dva muže, kteří pilotovali. Oba z Montfortu. Ani jednoho jsem neznala. Kilorn seděl těsně za nimi a sledoval, jak letí.

Máma létání podobně jako Bree nemusí, zato táta měl oči přilepené k okénku a sledoval krajinu pod námi. Zbytek členů posádky z Montfortu, Davidson a jeho poradci, cestou spali. Určitě chtěli přiletět domů plní sil. Farley taky spala. Obličej měla zabořený do sedadla. Vybrala si místo bez okýnka. Létání jí pořád ještě nedělá dobře.

Je jedinou představitelkou Šarlatové hlídky v naší delegaci. Dokonce i ve spánku objímala Claru a mírně ji kolébala. Plukovník zůstal na základně, z čehož musel být nejspíš dost nadšený. Když Farley odjela, stal se

tam z něj rázem znovu nejvyšší důstojník Hlídky, takže si mohl v klidu hrát na velitele, zatímco jeho dcera bude shromažďovat nové informace.

Dole pod námi začínala čerstvá zeleň Pidmonty protkaná bahnitými říekami pomalu ustupovat záplavovému území Velké řeky, okolo jejichž břehů se rozkládala sporná teritoria. Jejich hranice se neustále mění. Nevím toho o nich o moc víc než to, že o ně mezi sebou bojují Pidmonta, Země jezer, Prérie a dokonce i Tiraxy. O takový pás bažinatých kopců a bahnitých lesů. O kontrolu nad řekou, *doufám*. Stříbrní se většinu času bijí o zbytečnosti a Rudou krví plýtvají klidně i na získání zrnka prachu. I tohle území teď ovládají, ale ne tak pevně jako Nortu nebo Zemi jezer.

Letěli jsme dál. Západně přes rovinaté pastviny a nízké kopce Prérie. Tu a tam jsem zahlédla nekonečná pole plná zlatě se vlnícího obilí nebo kukuřice, kolem nichž se rozkládaly divoké pastviny a občas i jezero nebo les. Tady nepanují žádní králové, nemají žádné princezny ani prince. Vládne ten, kdo má největší moc, ne ten, kdo se narodil do správné pokrevní linie. A když zemře, ne nutně v jeho vládě pokračují jeho potomci. Další zem, o které jsem nikdy ani nesnila, že bych ji spatřila. A přesto se na ni teď můžu z výšky dívat.

Ten zvláštní pocit plynoucí z odlišnosti toho, kým jsem bývala a kým jsem teď, mě nikdy neopouští. Bývala jsem obyčejnou holčkou z vesnice, která vyrostla v blátě, uvězněná v malém domku až do dne, kdy na ni čekal osud v podobě odvodu do armády. Tehdy jsem neměla žádnou budoucnost, ale nemohlo to být snazší než tohle? Jako bych ten život ani nežila já, jako by to všechno bylo někdy strašně dávno, někde strašně daleko.

Julian s námi neletí, jinak bych nejspíš byla v pokušení začít se ho na země pod námi vyptávat. Cestuje v druhém letadle, v tom, co patří Larisům, se žlutými pruhy, spolu se zbytkem delegace Calorů a Samosů a jejich strážnými. A to se nezmiňuju o jejich zavazadlech. Budoucí král a princezna nejspíš potřebují cestovat s dostatečnou zásobou oblečení. Letí kousek za námi, vidím je z okýnek na levé straně. Od kovových křídel jejich letadla se odrážejí paprsky slunce.

Ella mi řekla, že než přesídlila do Montfortu, žila v Prérii. V Písčínách. V Území lapků. Všechno jména, kterým vlastně ani nerozumím. Ale není tu, aby mi je vysvětlila. Zůstala na pidmontské základně spolu s Rafem. Jediný elektrikon, který s námi odletěl, je Tyton. Tedy kromě mě. Ten pochází z Montfortu. Nejspíš tam chce navštívit rodinu a třeba i přátele. Sedí vzadu, roztahuje se na dvou volných místech a nos má zabořený do nějaké staré knihy. Když jsem se na něj podívala, musel to ucítit, protože na okamžik zvedl šedé oči, zadíval se na mě a lišácky zamrkal. Jestlipak cítí všechny elektrické pulzy v mém mozku? *Může vědět, co každý jeden z nich znamená? Dokáže rozlišovat mezi výbuchy strachu a nadšení? Mohla bych se to jednoho dne naučit i já?*

Sama hloubku svých schopností vlastně ani neznám. Totéž platí pro všechny novokrevné, se kterými jsem se setkala a které jsem pomáhala vycvičit. Ale v Montfortu možná ne. Tam možná chápou, čím jsme a co všechno dokážeme.

Pak už si pamatuju jen to, jak mě někdo štouchl do ruky a probudil z těžkého spánku. Táta. Ukázal na oblé okénko mezi našimi sedadly.

„Nikdy jsem si nemyslel, že něco takového uvidím,“ řekl a zaťukal na sklo.

„Co?“ probrala jsem se. Rozepnul mi pás, abych se mohla pořádně otočit a viděla, co myslí.

Hory mi nejsou úplně cizí. Znáám je z Hnízda, odkud jsme měli výhled na zelené kopce, které později vzplály barvami podzimu, aby v zimě vybledly chladem zalézajícím až do morku kostí a holých větví. Z Riftu, kde se shrbené horské hřebeny vlní až k obzoru jako listnaté moře. Z Pidmonty, kde jsem z letadla v hloubi jejího vnitrozemí zahlédla úpatí kopců oblékat modrofialové odstíny. Všechny ty masivy jsou součástí jednoho většího horského komplexu zvaného Allacias, prastarého pohoří táhnoucího se z Norty až do vnitrozemí Pidmonty. Ale takové hory jako ty, které se před námi rozkládaly, jsem ještě nikdy v životě neviděla. Ani nevím, jestli se jim vůbec dá ještě říkat hory.

Z pohledu na ně mi spadla čelist. Nedokázala jsem od nich odtrhnout oči. Letěli jsme dál na sever. Rovinaté pláně Prérie pod námi měly brzy nečekaně skončit. Jejich západní okraj ohraničovaly svahy obřích velehor, vyšších a větších než cokoli, co jsem dosud viděla. Jejich vrcholy stoupaly k nebi jako ostří nožů. Příliš ostré, příliš vysoké, jako řady a řady rozeklaných obrovitých zubů. Některé byly zcela holé, bez jakéhokoli porostu. Jako by v takových výškách mohlo něco růst. Několik hor na obzoru mělo bílé čepičky. *Sníh*. Uprostřed léta.

Rozechvěle jsem se nadechla. *V jaké zemi jsme se to ocitli? To jsou Stříbrní a Ardentí tak mocní, tak silní, že dokázali stvořit takovou krajinu? Ty hory ve mně vzbudily bázeň, ale i nadšení. V téhle zemi mají snad i jiný vzduch. Svobodná republika Montfort jako by promlouvala přímo k mému já.*

Táta sedící vedle mě položil na sklo dlaně a prsty obkreslil obrys jednoho z vrcholků. „Překrásné,“ zašeptal tak potichu, že jsem to slyšela jen já. „Doufám, že k nám tohle místo bude vlídné.“

Je kruté dávat naději tam, kde by žádná neměla být.

Tak to kdysi řekl, ve stínu našeho domu v Pilotách. Tehdy ještě seděl v kolečkovém křesle a měl jen jednu nohu. Tehdy jsem si ještě myslela, že je zlomený. Ale teď už vím své. Táta je stejně celý jako my všichni a vždycky byl. Jen se nás snažil ochránit před bolestí z touhy po něčem, co nemůžeme mít. Po budoucnosti, která se nikdy nestane. Ale naše osudy přesto nabraly úplně jiný směr. A jako by to změnilo i jeho. Najednou mohl doufat.

A já si uvědomila, že to samé platí i pro mě. Dokonce i po dlouhých měsících, kdy jsem byla uvězněna s Mavenem, po vši té zkáze a smrti, kterou jsem zažila nebo způsobila. I přesto, že mi stále ještě krvácí srdce, přes nikdy neutuchající strach o všechny, na kterých mi záleží a které chci zachránit. Přes veškerou tu tíhu, kterou mě to vše táhne k zemi, se tím odmítám nechat utopit.

I já můžu dál doufat.

KAPITOLA 6

Evangelina

Takový divný vzduch, tak řídký a zvláště čerstvý, jako by ani nebyl z tohoto světa.

Cítla jsem ho všude kolem mého železa, stříbra i chromu. A samozřejmě i všude kolem letadel. Měla kovovou příchutí a motory stále ještě horké po dlouhém letu. Pořád ještě jsem jimi byla uchvácená, dokonce i po těch hodinách strávených v břiše letounu Larisů. Tolik destiček, trubek a šroubků. Během letu jsem strávila neskutečně dlouhou dobu počítáním nýtů a mapováním švů v plášti. Stačilo trochu zatahat tady nebo tam anebo tamhle a mohla bych Cala, Anabel nebo kohokoli jiného poslat dolů k zemi vstříc jisté smrti. Dokonce i sebe samotnou. Většinu cesty jsem musela sedět vedle jednoho Havena, který chrápal tak nahlas, jako když burácí hromy, takže vyskočit z letadla se mi chvílemi zdálo příjemnější.

Přestože bylo léto, vzduch byl chladnější, než jsem čekala. Cítla jsem, jak mi pod lehkými hedvábnými šaty naskakuje na ramenu husí kůže. Dala jsem si záležet, abych vypadala tak, jak by princezna měla, a teď jsem kvůli tomu musela trpět zimou. A to jsem vyjela na